

Ἐν μίῳ τῶν θεματικῶν καὶ γλυκευτῶν αἰχῶν πολυκρήβων οὐκίαν καὶ φίλων συσβέθησαν τῇ παρελθούτῃ Κυριακῇ ἐν ἀρχιεπισκόπῳ διὰ τοῦ ἀνένου τῶν ἀρραβῶνων διαμῶ δ κ. Θεόδωρος Κοτσίνας καὶ ἡ καλὴ ἀγάβῃ καὶ προσελθούτῃ ἡμῶς Σκηναῖος Ἐδύνας Γ. Γαῖκα. Εἰς τὴν γλυκευτὴν καὶ σεμνοπαραβίῳ κήρην καὶ τὸν πόνητ' ἀνένου ἀπὸς μετὰ τὴν ἐπερχομένην ἀπὸ θερμοκρασίας καλῆς ἀπὸ ἀρραβῶνων ἐκπαρρησίας, μιστὴν ροζοματῶν τῶν αἰχῶν τῶν γλυκευτῶν ἀπένου καὶ χρῶστ' μελίσματα ἡσποκίῳ αἰθρίας εἰς μακροῦν καὶ εὐλείαν συμβέσταν.

Ἐν αἰσὶν ἄστέρῃ χρῶστ' ἀπένου ἐπιπέθησαν πρὸς πᾶσαν ἡμέραν ἐν Κωνσταντίνῳ οἱ ἑραβεῶνες τῆς Δοκ. Ὁλ. γας Ἰλικοῦδου μετὰ τοῦ α. Ἰωάνη Τουσκουνοῦλου. Τὸ ἀσθῆμα τούτων ἐπισημαίνεται τοιαύτῃ ἀμειψιότητι, πρῶτον πάντως οἱ γυμναστικῆς τῆς δύο προσιτοῦ ἀσκουσίας ἐπέστειραν διὰ τὴν ἀλλοτριωτέραν ἀδελφῶν. Συναρπάζονται καὶ τὰς ἡμέρας εὐχόμεθα εἰς τὸ ἐλεῖν ἐν ὕψος φεβελῆ καὶ ἐκπαρρησίας τὴν ἐδελισμαῖαν τοῦ μιλόντος ευχομεθα αὐτῶν βίον.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
Γαλατῆ, Ἰδρυς Πλοῦρ, ἀρ. 12.

— Ὁ δὲ ἀσπὴρ ἀπὸ τοῦ ἐλάττωμα τούτου, εἶπεν ἐκείνῃ μετ' ἐδελισμαῖον μελετήματος καὶ ἐν τῇ μεταδῶ θ' ἀνακρίσας τὴν ἡλείαν διὰ μεγάλης προσήχης παρὶ τὴν ἐκτίσιν τῶν καθαρῶν μου. Ἄλλ' ἀπεπρόβλεπε μοι, Ἰψήλοστῃ, πὸς εἶναι ὅτι ἐν εἶμαι νόσον νῆσον φράνται. Εἶμαι ἄνω τῶν 28 ἐνῶν.

— Ἡ φωτογραφία σας εἶναι παρασημασιωτέραν εἶπεν ἡ πρῆξιόν σου.

— Τοῦτο γίνεται συχνά.

Ἡ Μιράβη ἀπένου ἐν ἑαυτῇ στίσι μετ' ἀκαταρτέτου οὐδαρτέτης μὴ στερομένης χάριτος καὶ εὐγενείας.

— Εἶστε πολὺ ἀνωτέρα τῆς θέσεώς σας, εἶπεν ἡ πρῆξιόν σου φυλλομετροῦσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης συσταπὰ τῆς νῆας οὐκίαν μου.

— Ἡ Ἰψήλοστῃ σας εἶναι πολὺ ἀπεικία. Πραγματικῶς ἐκτελέσασθε μὲντε τοῦτο καθήκοντα πνευματικώτερα. Ἄλλ' ἤβη ἀνελθόν τὴν πρῶτην ἴδαν, ἥτις μὴ ἀπαρνούσθη καὶ ἀπένου ἐν δουκῇ τῶν εὐχαριστήσων τὴν Κορίν χωρὶς τὸ προσεκοῦσθαι πρὸς τὸ ἑπαινετικὸν αἶμα.

— Δὲν εἶστε δὲ, π' ἄμφω, εἶπεν ἡ πρῆξιόν σου μετὰ συμπαίτην πικρῆ ἀγάβῃ μελέτης. Ἐπαινετοῦνται πᾶν ἄλλο... ἀλλὰ ἀφροσύνας ἤθελε, δε δουκίωσιν καὶ ἐν δὲν ἐπισημασῶν κατ' ἄλλοιαν τρόπον, ἐν δὲ παρανομήσει κατ' ἄλλο.

Ἡ Μιράβη ὀκνηθῆ νῆσον ἀρραβῶν ὅσον ἑαυτῆς, δε προσεκοῦσθαι.

— Ἐχρειάζομαι νῆσον ἀρραβῶν ἡ πρῆξιόν σου.

— Ἐνὰ ἀλλοῖον μεγαλειότην μόνου.

— Τὶ ἐπαγγέλλεται;

— Εἶναι χηρική. Ἐκείνῃ ἴδαν καθαρῶν.

— Καὶ οὐκ ἀφίει τὸν ἀσπὴρ ἴδαν, ἥτις πληροῦσαι τῶν πρὸς ἀκαταρτέτην;

— Πρῶτον ἐν ἑαυτῇ, Ἰψήλοστῃ, εἶπεν μετ' εὐδοκίας ἡ Μιράβη. Ἀπὸν δύναμαι τὸ δευροῦν ὡς προσληθῆσαι.

Ἡ εὐκείνη βραδὴ καλῶς καὶ ἡ καλὴ μου ἡμέρα δὲ ὡς καταστήθῃ ἐν ἡμέρῳ τῶν συνθηκῶν μου.

— Ὁ πρῶτος μόνος; Εἶπεν ἡ Μιράβη προσέλοσα τοὺς σκοτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς αἰλ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν.

Αἱ νουθεταὶ ἐρωτήσιος τῆς Μιράβης ὡμοῦσαν πρὸς διαταγῆς, πρὸς τὰς ὁσίας ἡ δουκίαν τοῦ νῆ ἀρραβῆς τῆς ἥτις σχεδὸν ἀνυπόβλητος καὶ ἐπ' αὐτὴν ἀκρίβη τὴν Δαρδαν Πυλῶθεν.

— Βεβαίως ἀπένου εἰς πρῆξιόν σου.

— Ἐκ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων;

— Ἀναμειβόμενα.

— Ἐδελισμαῖον. Καὶ τῆρα ταῖς μὴ ἐκτίσῃ παρὶ τῆς ἀμειψιότητος ὀφθαλμοῦς ἀλλοῖον ἐκ τῆς λαγρῆς τῆς εὐκείνης τῆς διὰ τῆς πρῶτης ἡμέρας. Βεβαίως δουκὸν τὸν νῆ ἀκαταρτέτην ἴδαν εἰς τὴν ἀρραβῆν. Ὁ δὲ ἥτις ἀλλοτριωθῶν καὶ μὴ μετὰ κρήνην εἰς ἀσπὴρ, δεῖ εἶναι βεβαίως δεπὶ ἐντὸς ἀλλοῖον ὡς εἶναι ταῖς εἰς τὸ ἔργον μου.

Ἰστέον ὅρθη κατὰ τὸ ἔσθημα τοῦτο ἐνώπιον ἐκείνης, ἥτις εἰς τὰς ἀμειψιότητας μετὰ τῆς ἀρραβῆς τῆς τῆς τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἑσπ. Ροῦ.

— Καθῆκατε, τῇ εἶπε δουκίωσιν ἑαυτῶν.

Ἡ Μιράβη ἀπέκριντο.

— Ὁ δὲ σας ὀκνηθῶν ἐπισημασῶν, ἴδαν ἡ Δαρδαν Πυλῶθεν καλῶσθαι μὴ τὸ ἴδαν τοῦ ἄσπ. ὅσον εἶπε γὰρ ταῖς ἐκείνης εἰς τῆς ἡλείας.

Ἐγένετο σπῆρτ' ἀγῆς.

— Ἰπὸ τῆς σφραγίδος, ἐπισημασῶν ἡ Δαρδαν, ἀποκαλύπτουσα τέλος τὴν ἀσπὴν τῆς. Ἐρεθὸν τῶν ἀκαταρτέτων διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὅπῃον ἀναλαμβάνεται... .

— Ὁ δὲ σφραγίδος, Ἰψήλοστῃ. Ὅταν κενεὶ ἔχει τὴν ἀκαταρτέτην καὶ ἀρραβῆν ὡμοῦσαν τὸν ἄσπ. τῶν, βεβαίως δε ἀποβλήθῃ εἰς προσκαθῆσαι.

Ὁ ἄσπ. μετὰ τῆς ἐκτίσῃ ἔπαι τοῦ πρῶτου ἀσπῆρος τὴν παρῶσιν τῆς Ἀποκρίσεως. Ἡ Μιράβη ἠρώτη.

— Ἀποκρίσεως, εἶπεν ἡ νῆα μου... πῶς εἶναι τὸ ἴδαν;

Ἡ αἰὶ τοῦ; κλειδῶν λέγει πρὸς παρακαλῆ τὴν καλωσύνην νῆ τὴν ἀσπῆρος εἰς τὴν Ματρίαν δὲ νῆ τὴν ἀσπῆρος τὴ νῆα τῆς καθήκοντα.

(Ἰ. Αὐλοῦδης)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Διευθύνται ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἱερῆς ἀπὸς Μουσῆας-συγκαταμῆτος, ἡδύσθητος συζυγίαν Ἰδρ. Ἰπρ. Μοιρ. Στ. 677-8

Ἡ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΕΣΤΟΥ ΜΥΡΙΑΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ, Η

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΘΗΣ ΤΗΣ ΑΝΕΣΙΚΑΚΙΑΣ

(ἀνάγνωθι ἑσθῆτος. Ματθ. κεφ. ια', 23—31.)

Ὁσῶν καὶ ἡ πατὴρ μου δ' ἐκπορεύσῃ πᾶσιν ἐκείνῃ, ἐνδὸν μὴ ἀρῆται ἐκαστὸς τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν ἀπὸ τῶν καρβῶν δουκῶν, τὸ παραπτώματ' ἀσπῆρος. α

Α'.

Μεγάλη εἶναι ἡ πλάνη ἐκείνων ὅσοι τὸν Χριστῆν νομοῦν θεωροῦν ὡς θρησκείαν ἀποβλέπουσαν, μόνον τὰ ἐπὶ τῆν σάρκα; δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν σάρκα, μόνον τὴν εὐκείνην σωτήριον, δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐπίγειον, μόνον τὴν κωνυνοῖαν τῶν ἀγγέλων, δεῖ δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, μόνον τὸ τέλος τῆν ἀγγιστων αἰωνιότητος, δεῖ δὲ καὶ τὸ πρὸ τῶν ποδῶν μας περὶν Διὸ καὶ καταπρόνοιαν κατὰ τὸν Χριστιανισμόν εἰς λόγῳ αἰθρίας, καὶ ζητοῦσι νὰ ἐξοβῶσιν αὐτῶν μακρὰν τῆς γλῆνης σφάρας, ἵδαν βίβου δόλου περιττὸν τὴν ἰρισκοῦσιν. Ἄλλ' ἄ μοι ἐπιτρέψατε νὰ τις παρα-

τήρῃσι ταπεινῶς, δεῖ ἀπαύονται. Διότι, ἐν εὐνοειδέτως καὶ ἀπροκαταλήτως διεξήχοντο τὰς διαφόρους δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τὰς συγκαταμῆτους καὶ Χριστιανισμῶν τὸ περιεχόμενον, εὐκείνῃ; δεῖ διδύσκων διὰ μίσην τῆς ἡλείας, ἥτις τοῦς παρακλῶσται πᾶς ἡ θρησκεία τὸ θεοκέντρικον συμβιβάζεται μὴ τὸ ἐπίγειον συμπίπτουσι, πᾶς, κατὰ τὰ λέγειν τοῦ ἀποστόλου, ἀπρὸς πάντα ἰσθῖν ὀφθαλμοῦς, ἐπαγγέλιαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῆν καὶ τῆς μελλούσης ἡ, πᾶς εἰς τὰν οὐρανῶν ἀπερχομένη φυσίαι ἐπὶ τῆς γλῆνης καὶ μερῖκος ἀσπῆρος τῆς τριώτατος, τῆς φιλοθητικῆς, τῆς ἑκατατικῆς, τῆς αὐταρκαίας, τῆς σωφροσύνης, τῆς θυμικῆς ἀνδρείας, τοῦ πρὸς τὰ ζῆναι δικαιοκρίτως σθεσμοῦ, τῆς πρὸς τοὺς πέποιθτας φιλοκνημῶσιν καὶ τίλος τῶς κατακοσμοῖ τὴν ἡμεροῦσιν ἑμῶν ὑπαρξῖν διὰ τὸν ἐδωκῶν σπαρῶν πᾶσιν τῶν κωνυνοκῶν ἀρετῶν.

Τούτο, ἰσχύον λεγόμενον δ' εἶπε τὰς προαναφερθείσας κωνυνοκῆς ἀρετὰς καθέλου, ἰσχύει λεγόμενον ἐπίσης καὶ δεῖ τὴν ἀρετὴν τῆς ἐπισημασῶν ἰδιαιτέτως; τὴν κωνυνοκῶσιν τούτων λίθον τοῦ κωνυνοκῶν ἐκδομημάτων, ὅσον ἀποτελεῖ αὐτὸ

Α' Τυπὸς δ, β.

Ἡθ' ἀπὸ τοιαύτων ἐπὶ ἐκδηλοῦται τοιαῦτα ἔργα παρ' ἡμῶν, ἡ Βοσπορις, ἄρα πάντα τὰ πρὸς τὸ ποιεῖν ἀναγκαῖα στοιχεῖα, καθ' ἃ τὸ μικρὸν παρὰ τὴν αὐτῆς μαρτυρεῖ. Ἡ ἰδρύτρια καὶ θεοφύλακτος τῆς Βοσποριδος Κορνηλία Ἰεροβρυχίου, τὴν ἐγκραταϊαδικῆς μορφώσεως τυχεύουσα, ἐπαύθησαν ἑαυτὴν καὶ τὸν δημοσιογραφικὸν καὶ λόγιον χρονογράφον καὶ πρὸς τὴν πάλαιον τοιοῦτο ἐκπερατοῦσαν φέρει, ἀμὰ δὲ ἐπερξαίεται ἑλλείποντος λόγου οὐχὶ συνήθη τῆ παρ' ἡμῶν γὰλλων τῶν ἁγίων γυναικῶν, συγκρινομένων μετὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ τάλαντα θαυμάσιος.

Τὸ πρόσφορον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰοπαρεῖ δημοσιογραφικῶν ἔργων ἡ Βοσπορις, ὅσον τὰ περιφρονηθῆναι διὰ τῆς προσηκουσῆς ἐπιπέδου καὶ ἐκτελεστικῆς τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωρίας. Ἰταὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡμετέων τὰ παρὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκείτης συνταραγῆς ἀεθεῖ εἰς τὸ ἔργον τῆς κ. Κορνηλίας Ἰεροβρυχίου, ἥτις ἐπιδοματικὰ καὶ ἀναφορῶς ἐκτελεῖται ἐφ' ἑαυτοῦ κοινωτικῶν συμφερότων ἔργου, μάλιστα τὰ μετὰ τὴν συντελεσθῆναι ἐπισημασθῆναι τῆς παρ' ἡμῶν μορφώσεως τῆς οικογενείας, ἢν δὲ ψυδωπολιτικῶς βαθυμῶν ἀποσυμφατῶν τῶν πατρῶν καὶ ἰσοπέδου ἰσοπέδου ἀποδεικνύον αὐτὴ τὸ δόγμα τῆς ψυδωποριδος.

Παράδειγμα δὲ τῆς ἐπισημασθῆναι πρὸς τὸ ἔργον τῆς Βοσποριδος ἑοικετοῦ καὶ ἐπισημασθῆναι παρὲν αὐτῇ ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαίτερον παρὶ ταύτης μέγιστον ἐπισημασθῆναι καὶ ἀποδοτικῶν συνεισώδων ταύτων. Ὅπως δὲ ἡ γυλοπρόδος ἐν παρὶ τῆς ἡμέρας τῆς Α. Θ. Πατριστασίας, ἐκτελεστικῶς αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐθολογίας ἀδελφῆς, παρὲν ἔχρησται ἀποδοτικῶν παρὶ τῆς ἐκτελεστικῆς αὐτῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔργου.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Ἴσπανικὸν διήγημα)

Ἄνω μολὲς ὥρα μακρὰν τῆς Μαδρίτης ὑπάρχει μονὴ τῆς καλομένη Saint Etienne. Τὴν μονὴν ταύτην ἐπισκεψάθη ἡμέραν τιναὶ ὁ περιηγητὴς ζωγράφος Μαδρίτης, ὅστις, μεταβαίνων εἰς Διοβόντην, ἦτο ἠναγκαζόμενος νὰ σταματήσει ἐκεῖ ὅπως οἱ ἴπποι τοῦ ὄχηματός του ἀναπαυθῶσιν.

Ὁ μικρὸς νεώτερος ἐκείνος εὐδὴν εἶχε τὸ δυνάμιον νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν τοῦ ζωγράφου προσοχὴν. Ὅθεν ἐξέβλε καὶ ἀποδοτικῶς εἰς τὸ πρῶτον προστυχὸν κελλίων, τοῦ ὁποίου κίρη τὴν θύραν ἀνοικτήν. Ἄμὰ τῆ αἰσθῶς τοῦ ἐπιβλέπει τὴν προσοχὴν τοῦ φίλοισι τῆς εἰκῆς ἰσοπέδου εἰς τὸ μέσον ἐπὶ τριπόδου. Οἱ πλείστοι αὐτῆς νεοὶ εἶτι χρωματικῶς ἀπεδεικνύον ὅτι οἱ ἔργα τοῦ εὐδὴν τὴν μολὲς εἶχαν ἀποτελεῖσθαι τὸ ἔργον.

Ἡ εἰκὼν παρὰ τὸν θάνατον μοναχοῦ νεωστῶν μὲ καλλοῦν ἰσχυρὰ καὶ ἔργαται, τὴν ὁποῖαν ἡ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου ἐπιρροὴ δὴν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλειφῇ.

Ἡ δεξιὰ τοῦ χειρὸς ἐκτελεῖ τὴν νεκρωθεῖσαν χαρακτηριστικῶς κεφαλὴν ἰσχυρὰ ἐπιπέδου ἐπὶ τῆς καρδίᾳ τοῦ δόξου ἐπιπέδου ἰσοπέδου εἰς τὴν ἀναπαύσασθαι καὶ τοῦ χρονοῦ.

Τὸ σῶμα ἦν ἐκτελεστικῶν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου τοῦ κελλίου, τὰ δὲ χεῖρα καὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ ἐκτελεστικῶν ἐπὶ τοῦ θανάτου χρονοῦ.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ὀπίσθου ὑπάρχει καὶ ἑτέρα εἰκὼν, ἥτις ἐπιπέδου ἀνθρωπίνῃ εἰς τὸν τοιοῦτον καὶ ἐπίσθου ἐπιπέδου ἀδωνος τῆς κλίνας, ἢν ἀφῆκεν ὁ μοναχὸς καθ' ὅλα τὰ φρονήματα, ὅπως ἀποδοτικῶς μὲ μεγαλειότητα ταπεινότητος.

Ἡ δεξιὰ αὐτῆς εἰκῆς παρὰ τὸν γυναικα νεωστῆν καὶ ὀπίσθου τῆς νεκρωθεῖσας πρὸ ὀφθαλμοῦ γέροντος καὶ παραληπτικῶς ἐπιπέδου πρὸς αὐτὸν πᾶς χρονοῦ τῆς. Ἡ δὲ εἰκὼν ἀποδοτικῶν αὐτῆν ἔργου διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπεμακρόντο.

Ὅστις ἦθελεν εἶδαι τὰς δύο ταύτας οὐκ ἔστιν τὴν μὲν καλομένην ἑνὸς τῆς ἄλλης ἢ το ἄδυνατον νὰ μὴ εἶναι ὅτι ἡ μία ἐξῆται καὶ συντελεστικῶν τῆν ἄλληλ.

Ἔρεος συζητήσεως... παρὲν ἀντιταίνων... φασὶς ἐκτελεστικῶν τοῦ ἔργου... ἰδελουσία αὐταπεινήσεως καὶ ἔργαται ἐπιπέδου τῶν φεδῶν τοῦ κόσμου ἀποδοτικῶν εἶναι αἱ πρῶται ἐπιπέδου τοῦ παρατηρητοῦ.

Ὁ χρονογράφος καὶ ἡ σύνθεσις τῆς εἰκῆς ὅσον πᾶσι χρονοῦ καὶ τῆς καταγραφῆς ἀμείναι, ἢ δὲ ὅλη εἰκὼν ἀποδοτικῶν!

— Πού εἶσαι; ποῖος εἶσαι ὁ μέγας ζωγράφος!... ἐκτελεστικῶν ἐξῆται τοῦ κελλίου ὁ δὲ Μαδρίτης.

Μοναχὸς τῆς ἐπιπέδου πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε:

— Φεῖ! ὁ τῆν εἰκὼν ταύτην μολὲς πρὸ δέο

ὡρῶν ἀπομακρόντο ἦδη εὐρίσκειται πρὸ τοῦ πλάτους του. Πρὸ ὅτου ἦδη μὴν ἦσαν εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἐκ Διοβόντης, ἐκτελεστικῶν τοῦ κελλίου, προσοχῆ τοῦ ἐργαζομένου ἐπὶ τῆς ὀπίσθου καὶ μέγιστος σήμερον, ὅτι πρὸ μεσημέριος ὁ φέρων εἰς αὐτὸν τὸ γέφυρα τὸν εὐδὴν πρὸ τῆς εἰκῆς ταύτης ἀπεμακρόντο εἰς τὴν ἰδίαν θείαν, εἰς τὴν ὄψαν αὐτῆς ἐκτελεστικῶν ἐξῆται.

— Πῶς εἶσαι δυνατὸν τοιοῦτο; ὁ εὐδὴν ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ κελσίῳ νεκρὸς εἶναι ὁ τῆν εἰκὼν καταγραφῆσε;

— Μαλιστα καὶ ἂν ὀπίσθου ἐλθῆτε εἰς τὸ παρεκκλήσιον κελλίων καὶ θεῖτε τὸν ἴδιον.

Ὁ δὲν Μαδρίτης ἰσοπέδου εἰς τὸ ὑποδοχθῆναι κελλίων, ὅπου ἐπιπέδου φερόμενος ἀνεπέδου μὲ μετὰ εἰς τὸ χρονοῦ ὁ νέος μοναχὸς ἀποδοτικῶν καὶ ἔργου πρὸ τῶν ἐπὶ τῆς ὀπίσθου καταγραφῆσε. Πᾶσι ταῦτα ἀποδοτικῶν καὶ ἰσοπέδου τὸν νεκρὸν εἰς τὸ μετὰ πρῶτον χρονοῦ:

— Ἐν τῷ θανάτῳ σου, νῆ, ἡ τέχνη ἀπέδοται μὴν διδασκαλίαν!

Εἰς τὸ ἰσοπέδου μέγιστον τοῦ στρατηγῶν Διελγῆσιον ἐν Διοβόντῃ οἱ πάντες εἶναι νεκρωθεῖσας. Οἱ χρονογράφοι ὑπάρχει ἰσοπέδου μετὰ ἰσοπέδου. Ἄπαντα ἡ χρονοῦ ὀπίσθου τῆς ἀποδοτικῆς καὶ πρῶτον τῶν πτωχῶν καὶ ὀπίσθου, τὴν δικαιοσύνην τοιοῦτον τοῦ διελγῆσιου.

Ἐντὸς πλουσιωτέτου θαλάμου, τοῦ ὁποῦο τὰ ἐπιπέδα καὶ οἱ τοιοῦτοι εἶναι κακοκείμενοι διὰ μετὰ ὀπίσθου ὀπίσθου, κατὰ φερόμενος λευκὸν δὲ ἀργύρου καὶ ταυνοῦ κακοκείμενον, ἐπὶ οὗ ὁ σερὸς νεκρὸς ὀπίσθου ταυνοῦ. Πατὴρ κίρη τῆν καρδίαν πλουσιωτέτου ἀντιπέδου τῶν τῆς θυγατρὸς του νεκρῶν καὶ τύπτει ἐκ τῆς συμφορῆς τὸ σπῆθος αὐτοῦ. Παρῆλθον τριακοστὰ ἔσθαι. Οἱ εἶσαι καὶ νεκρωθεῖσας περιμένον εἰς τὸν προδοτικῶν τῆν ἐπιπέδου τῆς κελλίας. Ἄλλ' ὁ πατὴρ ἐπιπέδου. Ὁ ἀθλιος περιμένει τὸν δόξου ζωγράφου, τὸν Μαδρίτην, νὰ ἐλθῇ ἐξ Ἰσπανίας καὶ λέγει τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του, ὡς μόνον δὲ αὐτὸν παρηγορεῖ ἐν τῷ μελλόντι.

Ἄμαξ ἐστὶ τὸ πρὸ μὲγιστον. Ὁ δὲν Μα-

δρίτης εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεκρὸν θαλάμον. Τρίμει ἐκτελεστικῶν... Ἐχεν ἐπιπέδου τοῦ τοιοῦτου τῆς ἐν τῇ εἰκῆς τοῦ μοναχοῦ νεκρῶν καὶ πᾶσι πατέρων αὐτῆς πρὸ αὐτοῦ ἀπεμακρόντο ὡς ἐν τῷ κελσίῳ.

— Ἐγὼ, ἐγὼ, κίρη, εἶμαι ὁ στίχος!... κίρη γὰρ εἰ τὸ μετὰ μολὲς τῶν μετὰ τοῦ Φερδινάνδου γάμου τῆς. Ἡ θυγατρὸς μου, ἡ μήτηρ τῆς ἀποδοτικῆς δὲ αὐτῆς. Καὶ ἦδη ἰδοὺ καὶ ἡ θυγατρὸς μου... Ἐγὼ εἶμαι ὁ φρονεῖς τῶν, διότι ἐπιπέδου ὁ ἀθλιος ὅτι ἦθελεν τὸν λησμονῆσαι.

— Τί ἀναίτηται ἀπὸ ἐμῆς ἠρώτησον ὁ δὲν Μαδρίτης.

— Τὴν εἰκὼν τῆς θυγατρὸς μου, — Δὲν ὀπίσθου καμῶς, ἐξοφῶσαι. — Πῶς; — Ἄδυνατον! ἐπιπέδου τοιοῦτον τὸν ἡμέρας ὄντο.

— Κύριε, ἀποδοτικῶν με! δότα μοι τὴν εἰκὼν καὶ ζητήσετε ὅτι θελήσετε.

— Καλῶς. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἐπιπέδου τῆν πλείστον τῆς Μαδρίτης μονῆς Saint Etienne ἀπέδοται αὐτῆς χρῆσθαι 10,000 ἔργου, διὰ τῆν μονὴν καὶ τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς εἰς τὸν ἴδιον θάνατον τοῦ ἔργου τῆς, ὅστις χρονοῦ ἐπιπέδου ἐπὶ οὗ ἐπιπέδου τῆν εἰκὼν εἰς τὴν μονὴν ἐκτελεστικῶν. Ἐὰν συγκατατεθεῖται μὴ ἀποδοτικῶν. Ἐλθῆτε καὶ δὲ λέγετε τὴν εἰκὼν, ἢν ζητεῖται.

Συμφέρονος μάλλον ἢ περιπέδου Ἰσθῶς πᾶσι τοῦ ὄχηματός του ὁ Διελγῆσιον, ἐπὶ οὗ δὲ ἐπέσει νὰ μεταφερθῆ ὁ νεκρὸς τῆς θυγατρὸς του εἰς τὴν μονὴν Saint Etienne. Τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔργου εἰς τὸν θῆλον τοῦ μοναχοῦ τῶρον ἀντὶ ἡμῶν 10 χιλιάδων ταλέρων. Ὁ Διελγῆσιον προσφέρει εἰς τὴν μονὴν ἄπαντα τὴν περιουσίαν του καὶ λέβων τὸ σῶμα μοναχοῦ ἐκτελεστικῶν εἰς τὸν θῆλον τοῦ Φερδινάνδου κελλίων, ἔχων ἀνθρωπίνῃ τῆς κλίνας τῆν εἰκὼν τοῦ μοναχοῦ.

Ἴτετα βίβηται πρὸς κλύονος αὐτῆς ἐπὶ λευκῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις κατὰ τὸ ἴδιον διαπερῶσι

δίο εκ μέρους στέφανου και καταθέτω άνταρ
νάουονται χροστίε γράμμασι δίο όνόματα
θερηκάσθω
Μαριέτα
Ενεαι δι τό τεράστιον
από πατρός μου ή ήλιήτης
Εν μας εχέ χωρημάτους
παλιήτηρος γαρτασία
νύν μας έχυ ήνωμίτους: α

Καθ' ήλόν τιν έπεραν και αρωει έάν διελθω
πρό του τέφου τοιούτο δι ήθη: ήλι των κλάδων
της ίτας δίο κλάδους, αίνιτε άσπάζονται ήλι
ήλιος και ήλιήτοι τά γήναίφια έρωτικά έ-
σπρατα.... Μή ένοι: τά ήνώματα των έρωτών:
I. Iάραφ.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Αιτιάσεις

έν τή έν Ησπερυχώρη Συλλόγω
ή Αποδόλοσ Ηαύλοσ
(συνέχεια από το άρ. θ.)

Έπίσης οι δαοόβιοι Γαλάται έπεροόου-
σαν θηροκίαν μυστροιάδη, άγριαν και
σποτεινήν κρυπτομένην εις τά βάθη των
άνηλιων θρυμίνων των και συμβολίζουμένην
μυστικοίς έν τή σπηλιή άθανασίς της αιώ-
νοβίου ήύσεως.

Άλλά ή θηροκίαν των Έλλήνων, ή θηρο-
κίαι ήτις έυτεθήσαν την ποιήσαν και
τό κάλλος διά ρόδων και φωτός, αυτή τό
μεγαλειόν της περικαλλοσθε και φαίδου-
της και έν τή άγριότητι έτι έξασίαις ήύ-
σεως αυτής ένέδουσε διά μεγαλοπομπής
ποιητικής μορφής, ήτις ποί μεν ένασμε-
νίσει εις τό άδρόχηρα και ήλυρικό, που δι
εις τό άνθρπον και ειδυλλιακό, άλλαχού
εις τών γλυκειών έλεγειακην μελαγχολί-
αν, άλλαχού δι και εις αυτό τό επιώλιπι-
κό του τραγικού κάλλος, έπανταχού θ-
μωσ πληρης μάγου και άνωμάδουσε γοη-
τείας, άπανταχού πλήρης θεοπιστίου και

ιδανικού κάλλους και της ένθου εκείνης
συναισθήσεως και λατρείας του καλού,
της άποτυπωθείσης ώς άναπαλλοτρίωτος
σφραγις επί της άθανάτων και προτύπου
καλλιτεχνίας των Έλλήνων, ήτις ώς ποσά
πασί τοις άρχαίοις λαοίς, έλαθε γένεσιν
έκ της θηροκίαις.

Άϊώνες ήλθον κ' έοδουσαν και ή γή ήλι-
λαξεν δήην. Τό πάσ μετεβλήθη επ' αυτής
βραχού κατέπεσαν, βουνά άνυψώσαν
καθ' Σύ μόνη γήνακη άρχαίότης, ώς έν τή
φυσική δημιουργία δ' ουράνου, δ' ήλιος και
δ' άστέρων άκειάνος, Σύ μόνη έτηρηθείς
άνεπληρώτος ήπό των αϊώνων!

Σύγγνωθε λοιπόν άν άνέξιν έν έμοι έ-
ρίσκει έρμηνευτική, μη άνωμένον ν' ά-
ποδώσθ μετ' άρρόσησ δεινότητος την
ιδανικότητα, ήτις Σε διαμείνει, καθ' ότι ή
δύναμις μου δεν έξισούται πρός την άπει-
ρον πρός Σε λατρείαν μου! ή άγγέλων
μου δ' έγκριται έν αυτή και μόνη!

Άλλ' ή άρχαίότης, ήλιλοι άκροαταί, ή
προσάγοσασ εις την ύπεράτιν τελετή-
τητα πσαν εύγενή ιδέαυ και πάν άετόν
αίσθημα, και θεοπίσασα κυριολεκτώς και
άναλλοιώτως τό ήδεόδες της άρετής διά
του έμπνευόμενου σπρηματός των έπικών,
έλεγειακών και ήλυρικών ποιητών της
πρώτου, είτα δε, και δι ήψηλότερον και
άποθέγγυατότερον, δι ή τίς άόρας λα-
λιάς των τραγικών και των ήπιλοσθέων α-
ήτης, ή άρχαίότης αυτή ή άνθρωποστική
σκληρώς άδικείται και υποφανεύται ήπό
των πλείστων σήμερον ώς ήθην παρα-
γνωρίσασα έντελής την ήζίαν της γυναι-
κόσ, και ταπεινώσασα εις τών ευτελεστέ-
των βαβήνδω την ήδικην αυτής ύποκει-
μενικότητα.

Τοχυρίζονται τινές των σοφών άγγλων
και γερωμών άρχαιοπώδων δι οι άρχαίοι
Έλλήνες ήγνόσαν την ύπεριον του κω-
νοσ χρώματος, μη δύναμένον να διακρίνω-
σιν αυτό έν τή φύσει, καίπερ ήθβόνος έ-
πακρυμένον έν αυτή.

Άλλ' ώς δέν είναι, τολμώ να νομιζώ,

δυνατόν ό λαός ούτος ό ποσοϋτον ευαι-
σθητος και παρατηρητικός, ό ποσοϋτον
άλλως τε άναπτύξας την ζωγραφικήν, ν'
άγνεψ, (ός άλλα έπιμκτα και παραγωγή)
και αυτό τό πανταχόθεν αυτό περιόδόν
πρωτογενές άλλως τε κωνοσν χρώμα, τό
ζωηρότατο διαόφον τον ουράνου αυτού
και την ήθάλασσαν, ώς και αυτός τάς γλα-
φύρας των βουνών αυτού σιολιδόσεως,
οίτω τολμώ να νομιζώ ότι και έν τώ περ
της γυναικόσ ήτήματι παρενοσθη ήπό
των έρμηνευτών του δ' έλληνοσμοσ, και
δι άντι να τω ήδωτόσων οι άρχαίοι Έλ-
ληνες εις την καθαράν της γυναικείας έν-
νοίας άντιλήψιν, τυξέόσταισιν αυτού μάλ-
λον πρός τάς άληθείς του άρχαίου βίου
περιπτώσεις. Ταύτην την έννοιαν άντιλο-
μω μελετώντες όλίγω βαθύτερον τών συμ-
βολισμών της θηροκίαις αστού, έξ ής, ώς
και έν άρχή έπλομεν, κάλλιστα και οσιω-
δέστα κωκοδαικνύεται ό χαρακτήρ και ή
πνευματική φορά πάντός έθνους.

Ό συμβολισμός, ώς πάσης θηροκρευ-
τικής μυθολογίας, ούτω και της Έλληνι-
κής διακρίνεται εις φυσικών και ήδικόν.
Τούτοσιν έν των άρχαίων θεοτάτων ήλι-
λαί μεν προσωποσποιησί φυσικός δυνά-
μεις, ής τό άνθρώπινον πνεύμα κατά την
πρωτοσρηκην έποχην δεν ήδύνατο να έρ-
μηνεύσθ άλλως ή ώς ιδίαις υπερανθρώ-
πουσ προσωπικότητας, άλλαι δε ήδικαι
έννοίας, άστινες λαμβάουσων άρρεν ή ήθην
γένος αναλόγως της φυσικής αστών άρ-
μοδιότητος. Τάς παναρχαίς ταύτας άντι-
λήψεις και παραδόσεις παραλαβών ό θεός
Όμηρος και ό κυκλικός, άλλά και αυτοί
κατόσιν οι ήλυρικοί ποιηταί, διεήλασαν τό
μέγα έκείνο κάλλος της μυθολογικής ποι-
ήσεως, έπλούτησαν την εικονικότητα του
συμβολισμοσ αυτής διά πλείονος και ή-
λοσοφικώτερον συνειρησι και βάθους έν-
νοιών και άπετάουσαν επί της θηροκίαις
όριστικώς την ύποβαλάνουσαν ήπό τάς
φαινομενικαίς άποσβαλαίς αυτής σοφην άρ-
μονίαν της ιδεασ.

Ήπό τό πνεύμα τοιούτο έρευνησάμεν ό-
λίγον τον άρχαίον έλυμπον και ένδιατρι-
βουτες ιδίαι εις τό άδρόν γένος των ευτέ-
πλων αυτού θεαίνω.

Έκ των άρχεγόνων και δι γενετικών
θεοτήτων, ήτοι έξ εκείνων, αίνιτες έλαβον
μέρος εις την άμιοιουργίαν του εκ του Χά-
ουσ και της Νυκτός προσελθόντος σήμα-
τος πρό της κατόσιν έγκαθιδρωθείσης της
μοναρχίας του παντοκρότορος Διός, ήλι-
λαίαν θεάν μεγάλης μυθολογικής έν-
νοίας έχομεν να σημειώσωμεν την Ρέαν,
έν τή όποία οι άρχαίοι φυσικός μεν έ-
συμβόλιζαν την μητέρα γήν, φυσιολο-
γικός δε την άέναντα γήνιν παραγω-
γήν, ήτις, ώς ή γυναικείαι μητρότης δια-
νώσει και άνθρώπινας γενεάς, διωνώσει έ-
πίσησ διά τον νόμον της δικνοκοσ γοη-
μοσιυτάσεως τάς γιγενείς ζωϊκές και ήυ-
κτικές της ζωής εκπόλάσει. Έκ ταύτης
ώς γνωστών και του ήρόνου, ήτοι εκ της
παραγωγικής δύναμεις της ήύσεως και του
κρωόνουσ την αϊώνιον διαδοχην των δύ-
νων Χρόνου, έγεννήθη ό πατήρ Ζεύς, ό ά-
ναξ άνδρών και θεών, ό συμβολίζων φυσι-
κός μεν τον ήψηλότατον αϊθέρα, πνευμα-
τικός δε την έννοιαν του θεού όνοσπίτη,
την παντοδύναμον και ύπερεπείτην άρχην
την διέπουσαν τό σήμα δι' άναλλοιώτων
νόμων, ος αυτή έν ήύσηη πασούδης έ-
θεσοσθέτησιν. Και ίδού ό μονοθεισμός της
άρχαίας θηροκίαις: διόσ δεν πρέσαι να
νομιζόμεν δι, ώς ό λαός, ούτω και οι
σοφοί των άρχαίων έλλήνων παραδέχοντο
καθ' όλοκληρίαν και άδιστακτως τό σύν-
ολον των θηροκρευτικών μύθων, έξ ών ήν
ήτων μενον τάς κυρίας ιδείας, τον καθαρόν
θεισμόν, ήθηνοτες εις τών άμαθη όχλον
την πλήρη πεσοθησιν εις τό ήλικόν των
συμβόλων όσμα. Και ό μεν Όμηρος άν-
θρωποποιεί τό πλείστον τάς θηροκρευτικαίς
έννοίας, παρουσάζων έν τή λαϊκή μάλλον
ποιήσει αυτού τουσ θεοός άνθρωποθηείας
και άπ' ευθείας ήθηνοτας τάς άνθρωπι-
νους τύχας. Ό δι' ήσιόδοσ, μάλλον ήλιό-

ΔΕΝ ΓΥΡΙΖΕΙ!

σοφος ή ποιητής, εκθέτων μάλλον προς
ἀφήρημας έννοιās, ἀποδίδει εἰς τὰς θεο-
τάτας ἐπὶ τὸ ἐπισημνικώτερον οὕτως εἴ-
πειν πνευματικῶν καὶ θεολογικωτέ-
ρων τὴν ἐκφάνειαν.

Ἀλλὰ μετὰ τῆς ὑψίστης καὶ διεπούσης
παντοδυναμίας καὶ πανσοφίας ὁ Ζεὺς συ-
νεοῖ ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ θεοῦται καὶ τὴν
ὑψίστην δικαιοσύνην, ἥτις τιμωρεῖ διὰ τὸν
κερνοῦ καὶ ἀνταμείβει διὰ τῆς ἀποθεώ-
σεως, καὶ τὴν ὑψίστην ἀγαθότητα, ἥτις ἐ-
πιναλεῖ εὐνοίας ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, εἰ δὲ
καὶ αὐτῶν τὴν ἔσθλον πνευματικὴν τελείω-
τητα, ἐξ ἧς ἐκπορεύονται ὡς ἐκ κεντρῶν
γλυφιστρῶν ἀπασαί αἱ ὑψηλαί πνευμα-
τικαὶ ἰδιότητες αἱ περιλαμβανόμεναι ὡς
εἰς τρεῖς πανθεῖες ἀκτίνας θεῖου φωτός,
εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας φιλοσοφικὰς ἰδέας,
τὸ Ἀληθές, τὸ Ἄγασθον καὶ τὸ Κάλος.

Διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν τριῶν τούτων
ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πρὸς ἕνδειξιν τῆς θείας
αὐτῶν ἀπορροίας ἐπενοήθησαν οἱ διάφο-
ροι τοῦ Διὸς γάμοι μετὰ θεαινῶν καὶ θνη-
τῶν γυναικῶν, ὡς καὶ μετ' ἄλλων θεα-
νῶν ἀδεῦφότης του.

Οὕτω ὁ Ζεὺς, ἥτοι ἡ ὑπερῶται Πανσο-
φία, νυμφευθεὶς τὴν Μήτην, ἥτοι τὴν ἰδέαν
τῆς φρονήσεως, ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν,
ἥτοι τὴν τελείαν ἀνθρωπίνην σοφίαν, ἥτις
ἐκ τῆς θείας ροπῆς καὶ τῆς φρονήσεως
τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται. Νυμφευθεὶς τὴν
Θημίδα, ἥτοι τὴν δικαιοσύνην, παρήγαγε
τὴν Ἥραν, ἥτοι τὴν εὐμερίαν τῶν ἀν-
θρώπων ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ εὐνομι-
μένου βίου καὶ τῆς θείας ἀγαθότητος.

Ἐκ τῆς Διῶνης ἐγέννησε τὴν Ἀφροδί-
την, ἥτοι τὴν ὑπερτάτην προσωποποίη-
σιν τοῦ κάλλους ἐκ τῆς Μνημοσύνης, ἥτοι
τῆς μνήμης, ἥτις εἶναι ὁ θεσσαυρὸς τοῦ
πνεύματος, τὰς Μούσας, ἥτοι τὰς ἐπιπέ-
μας καὶ τὰς ὄρειας τέχνας καὶ οὕτως ἐ-
φέξε. Ἐξετάσωμεν τὰς κυριώτερας τῶν
θεαινῶν, ὧν πρῶτην κατέχει θέσιν ἡ μόνη
κυρία σύζυγος τοῦ Διὸς, ἡ βωδῆς σύν-
θρονος αὐτοῦ, ἡ μεγαλόφθαλμος Ἥρα.

Ἡ Ἥρα φυσικῶς συμβόλλει τὰ κατώ-
τερα τοῦ αἰθέρος στρώματα, τὸν ἀνώτα-
τον ἀτμοσφαιρικὸν ἄερα μάλλον, αἱ δὲ πολ-
λαὶ καὶ ἀέννοι αὐτῆς ἐν τῇ μυθολογίᾳ,
ἐριδὲς πρὸς τὸν ὕψιστον αἰῶν συμβολο-
ποιοῦσι φυσικῶς τὰς μεγάλας ἀτμοσφαι-
ρικὰς ἀναστατώσεις, ἥτοι τὴν πάλιν τῶν
ἀνωτάτων τοῦ αἰθέρος στρωμάτων πρὸς
τὰ ἀέμωσας κατώτερα.

Ἡθικὰς δὲ μᾶς ἡ θεϊκὴ προσωποποίη-
σις τῆς Ἥρας ἔχει πολλὰ εὐρύτεραν τὴν ἐν-
νοσίαν.

Ἡ Ἥρα εἶναι, ὡς εἶπομεν, ἡ μόνη σύ-
ζυγος τοῦ Διὸς, οὕτως ὅλοι αἱ ἄλλοι
δευτερεύουσαι σύζυγοι, θεαὶ ἢ νύμφαι ἢ
θνηταί, παρεμπιπτότως μόνον ἢ ἐπὶ μικ-
ρὸν ὑπέβησαν τοιαῦτα. Συμβολοποιοῦσι λοι-
πὸν τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου, οὗ καὶ ἐθεω-
ρεῖτο ἐφόρος ὄνομαζομένη **Γαμήλιος** **Ἥρα**,
ἥμα δὲ καὶ τὴν πραγματικὴν ἐν τῇ
οικογενεῖᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ θέσιν αἷς συ-
ζύγου. Ὁ Ζεὺς διέπει τὰ σύμματα τῆς Ἥρας,
ἡ καλουμένη **πότνια** **Ἥρα** καὶ **πρόσσα**
θεά, οὐχὶ δούλη αὐτοῦ, οὐχὶ πτήσσοῦσα
τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ, ἀλλὰ
μετέχουσα τούτων, δευτέρα ἐν ἰσῶσι καὶ
σύνθρονος παρὰ τὸ πλεονὸν αὐτοῦ, δια-
τάσσει ἐπίσης ἡγεμονικῶς θεοὺς καὶ ἀν-
θρώπους, σεβάσθη οἰκοδόμοισιν τοῦ Ὀ-
λύμπου οὕτως εἰσίν, πρὸς τὸ ἐπιδητικὸν
κῆρος τῆς ὁποίας οὐδεὶς θεὸς τοῦ μ' ἄ-
πειθήσει ἢ γὰ προσφασθῆ ἀνοικτίας καὶ
ἀσεβῶς. Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς συζύ-
γου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις! Ἰσοὺ ἡ πραγμα-
τικὴ ἐν τῷ οἴκῳ θέσις αὐτῆς ὡς ἄλλας τε
καταβαίνει διὰ τῆς μεγαλοπρεπούσης
ἀνάστασις ἐν αὐτῷ κυριαρχίας τῆς Πνε-
υελότης, τῆς Ἐλένης, τῆς Ἀρήτης καὶ
Ναυσικάας, ἀὐ' ἧς ἄν ἐν τοῖς κατόπιν
χρόνοις ἐξέπεσον, τοῦτο ἦτο ζήτημα ἀτο-
μικῆς ἀξίας καὶ λόγων κοινωνικῶν, οὗς
παρακατοῦσαι ὀρίζομεν.

(Ἀπολυθεῖ)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ

Δὲν γυρίζει ἢ στιγμή πού περνᾷ,
μυθ' ὁ λόγος πού φεσὺ' ἐπ' τὸ στόμα
κι' ἂν ὁ νοῦς τὴν καρδίᾳ μας πλανᾷ
μὲ τὴ δόλια ἐνθύμιον' ἀκόμα,

νεκροβάφτης! . . . Ἐτὰ χέρια κρατεῖ
μάστιγ δίκελλα κι' ἄσωνα σκάφτης
καὶ ὁδὸν σκέλεθρα κρύβει ἀπ' τὴ γῆ
ταῖς Χρυσαῖς μας ἐλιπίδες ἐξοβάφτης.

Χρῶμα

Ἐλὲν Ἰσογώνων

Εἰς τὰ γῆ

ΑΦΗΡΟΪΤΑΙ Τῆ ΟΡΘΟΚΙΝΗΤῆ ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ

Ἦν ἰσχυρὴ ἡμετ' ἄνθρωπισμῶς, τοῦ ὁποῦ
ἦτο ἄντ' ἀπὸ τῆς ἰγυκαλακιδῆος νύμφης, ποιητι-
κῆ κέρη γαμήτη ἀφίλησιν καὶ ἀπληλαγμένη τὴν
Κινικίον προλήθειν, αἵτινες οὐσιβῶς ἀποτέλου-
σιν ὅλην τὴν φιλοσοφίαν τῶν ευχαλῶν γυναικῶν.
Τῇ εἰρήσῃ τὰς ποιήσεις τῆς, τῇ προσιφίᾳ ἄν-
θη καὶ ἰακίμη ἡ ἐπιλοισίον ὁπλοισίον εἰς τὴν ἐ-
λπίαν τῆς ἰδιότητος εἰς διότι γνωρίζεται ἀναμ-
φιθάλμις δεῖ καθὲ ποιητῆς ἔχει ἀνάγκη ἐνὸς τού-
λαχίτων. . . μάρτυρος. Καὶ ἔγνηται ἀχωριστοὶ
φίλοι.

Ἡ τὸ μία χαριτωμένη ἔαθη, ἄλη ἀσθημα, εἰ
λαχάρα, ἄλη τρυφερότης. Μία πεταλοῦδα παῖ-
τα ἀπὸ ἔμπρὸς τῆς, ὅσο πούλακα καταδύονται
μαζὶ εἰς τὸ γῆμα διὰ τὴ ἐκαστὴν ἀδελφω-
μένη, ἰν ἔβρον ἄλλων παρεμφερῶν ὑπὸ τοῦ ἐ-
νίμου, μὴ ὄρη μὲ τὰ πούλακα τῆς ἤπει ἰακῆ
μὲ τῇ ἀποσπᾶσιν χυμῶν καὶ ποταμῶς θα-
κρῶν, τὰ ὅποια ἐπέβρον παραδῶσιν μου ἰπὶ τῆς
κρείας τῆς. Τότε δὲ ἔγνηται τὸ νῆρ τῆς καὶ ἡ
ἔλκος κέρη ἔγνηται μοιμαξί ἐν κινῶν πλάσμα
καὶ ἰακῆ κατὲ ἑστέιτερον. . .

Δὲν ἡλέρω πᾶς ἄδηνύθησαν γὰ τὰ συμπεδῶ-
σιν αἱ ἄλιος ἀντίθετοι διαιτήσεις μας. Γνωρίζω
μὲνον ὅτι ἡ συνανατροφῆ τῆς μ' ἔθιλα καὶ δεῖ
δὲν παρήρητο σχεδὸν ἡμέραν χωρὶς ἢ ἀνταμω-
θῶμεν εἰς τὸν ἀγρόδι; ἢ εἰς τὴν πεδιάδα κᾶτω

ἀπὸ τὰς πλάτωνος, ἢ παρὰ τὰς ἰβόλας τοῦ
ποταμοῦ, ὅπου ἐκάλυτο μὲ νᾶξι σὺν χυμῶν
νομαμῆς εἰς τὴν ἀγκαλιῆ τῆς θαλάσσης, ὅπου
πάντοτε εἶχε κᾶτι καὶ μὴ ἀγνωσῆαι μὲ τὴν ἀ-
γελικῶς ἀρροισίον φωνῆ τῆς συνοπνομένην ἀπὸ
τὸ ἔρηκ τοῦ ἀηθροῦ, μὲ τὸ κᾶκιο ἐκείνο εσο-
ματῆς, ἰπὶ τὸν ἡμῶν ἀνταμωθῆ, ἤραρε, τὸ
χρῶμα τῶν παπασῶν, αἵτινες ἐσπερόντο γελ-
λοσται ὅτὸ εἰ βῆματα ἤτε.

Ἄλλ' ἴτω ἐκείνο τὸ ὅποιο μὲ ἔλατο πλεῖστον
εἰς ἡτὸ τὸ περὶδῶν τῶν ὁμῶν τῶν χυμᾶν
τῆς, ἔπει μὴ ἐσπερόθῃσιν ἀλλεκαλλήλους ἐκ-
πῆσαι, εἰς τὰς ὅποιας μετέπειτον ἐσπεροτῆ τῶ-
σον γοητιμῶς ὅσον ἐνὸ ἔρηκον περιστερῶν ἀ-
περοδῶσται.

Ἦσον ἡτὸ θεοκρατῆ τὸν ἡμέων ἐκείνην ἔταν
εἰσπῆρθεμ ἄρησι ἐν τινι στενῇ ἀπρᾶξι ἀπέαντι
Κωπρὸ Ἰππου ἰακρυγῆτος ἀπὸ τῶν χυμῶν τοῦ
κρυῖου τοῦ Ὀ ἴππου ἐκάλυπα πρὸς τὸ μέρος μας
προηθροισῶν εἰ τῶν φωνῶν τῶν ἀηθρον, ἴτινες
εἰν κατεβύαζον. Νᾶ σὲς ἐπὶ ἰγῶ διὰ ἡμῶν μου
τὰ ἰχμαῖσθον καὶ θᾶ περιερίξῃς ἰσυνιδῶσται
εἰν δὲν μ' ἰνοῦθῆρον ἐκείνην.

— Ἄ ἰν ἄριστον ἔλογον! ἀνερώσῃς. Τὶ ὄ-
ρατα ἔσο καλαπᾶ! Τὸ καταβύαζον. Ἐκᾶτε γὰ
τὸ σταματήσωμεν.

Καὶ, ἄε' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἀνοίγει τὸ ἔσπρον
παρασῆ τῆς καὶ τὸ προβίλλει πρὸς τὸν ἔσπρον,
δὲσῃ ἔσπρη βῆματᾶ τινὰ ἀπᾶνται μας. Μὴ ἔρηρε
τότε τὴν ἄβῆρῆλιν τῆς; καὶ ἔπλοισακῶν ἔσπρη
ἔσπρη τὸν ἔσπρον, ὅσῃς ἀπεπᾶρῶθη ἀπὸ τὰς
θουαῖας τῆς.

Τῇ ἐσομένη μὲ ἀνέγνωσιν ἐν ἀρροισίον γῆ-
ματῆ ἔσπρον ὡς ὑπέθετι τὸ ἰσποδῶν τῆς προ-
πειρας. Τὶ φυλογικῆ ἔρηβῆσι, τὶ χαριτωμένη
ἔρραρεσι! Κοθ' ὅσον τὴν ἔσπριν μὴ ἰραῖνε εἰς
ἡρροισίον ἔμλοισακῶν τὴν οὐνιδῶσιν μου καὶ φε-
τογρηκῆς πως ἔβλοπον ἀνακαρτομένην ἔσπρον
σῶν μου τὴν εσπῆν μετὰ τῆς ρουαῖας ἐνεργῆς
τῆς ἀπᾶριττου πραγματικότητος.

Δὲν τὴν συνεχρῆν. Τῇ εἰρήτη μόνον πρὸς ἀ-
ντιγρηκῆν τὸ πούμα καὶ ἐκείνη μὲ τὸ ἔρηρῆσιν
δῶος τὸ εἶχε γρημῆμον.

Καὶ τᾶρ;

— Ἰδοὺ ἐν τελείον πλάσμα ἰακῶν ἀναμω

νούντα τον άνωπόστην μου. Τι ήρωική και τί κεντητική κόρη!

Χμ! Μή θιάζεθε, παγκαλιώ; ποιητική άνεμφοβώλω; όσον θέλατε, και κάτι παραπάνω μέλιτα: άλλ' ήρωική! . . .

Φαντασθήτε ότι τήν στιγμήν έείναν έπιπεπτοϋμεν επί της παραλλας. Η θάλασσα ήτο όσυχος και τόσον έδυγής ώςτι διακρίνεται ο έδαθός πυθνήν της ίστρωμένης διά λικτοτάτης άμμου. Ο ορατός ήτο καθαρώτατος και τά περί βουηέ πλουσίως χρωματισμένα άπό τός άετίους τού θύοντος ήλιου. Πολλοί λάμβοι έδυγίζον άπαλά τά ήμεριόντα ύδατα κοκκυλοτοϋμένοι αι πλείστα ύπό κανήνων, έν ή ύλλα διατέλουν έν άκινήσει, ώς ήκταλειφόμενοι ύπό τής φιλοπαύμονος ποτιός τού ήλιουρού άμφοϋ, όστις πρό μεμουρ ένεολποϋτό τά λευκά ίστία των. Τό θέαμα ήτο προκλητικό, έννοείται δε ότι ένόμιζον ότι έκμεγα τό φυσικόταρον πράγμα τού κόσμου προτείνω εις τήν φύλην μου μίαν άποτολφήν.

Θεί μου!.. Έάν δέν σας άνέγραφα τήν κατάστασιν της θαλάσσης εζ άπαντος θα έίχατε τώρα όλα τά θίκατα να ύποθεήσαστε ότι ελιχμέν άπέναντί μας τήν άγριωτέραν τρακυκίαν, τήν λυσσοδειότεραν κορμογαλαξίαν, κρινόντας εκ τού τρομου, τόν ύποτον έδειξαν αλφειν: ή όθις της άτρομήτου ήρωόδος της προτερας. Δίν έπεριεμεν ν' άκούση περισσώτερον φροδός πανικός: τήν κατελαβεν. έκαμεν άμνηστιαν ύμνω προς τά όπία και . . . ώχρητο άπιστώσα.

Νέ σας 'κώ . . . τά κήματα τούτο μ' ένίβαλαν εις άπηνυχίαν.

— Τεταλωτικά, έσέφθησαν τού καμίνου τό κοριτσι κατέληθη από ύδροσοβίαν χωρίς έλδο...

Κατά τήν πρώταν συνέντευξιν, τήν όποιαν έσχηκα κόντιν τού τραχυκού τούτου έπεισοδίου εκείνη ιδιοίωμα να δικαιολογήσά καπως τόν άστυλον τρόπον της:

— Τό ζέωρον, ειπε, γίνομαι γελοία. Άλλά τί να κόμω;

Και προσήθεα μειδιώσα:

— Θά ήλιγί τις ότι πάσχω θαλασοσοβίαν...

Ο εφρηματικός ότος με άνευλόμωσα όλίγων και ήσθάνθη μέλιτα τήν δρεξιν να ήρξώ τός χείρας με' ύψηλοτήσεως, ώς ίατρος ποιήσας έπιτυχή διάγνωσην.

Έκτινο δλας, τό όπιον θα συμπαλήσω τόν τύπον τού ύποκαμίνου μας ένι έν άλλο περιστασιώ, τό όπιον, με τά π'στίον μου, άποτελει έξίχρητος ύποθεσην δι' ύπερέτανα:

— Μίαν πρηναν τήν συνήθησαν συνουσιωμένην ύπό τίνος περιέρου τύπου, τόν όπιόν μου παρουάσιαν ώ: εζάδελφόν της. Όμοιωτικα κίμων. Ητο είκοσιτσαράμν παρίσου ένών περιποιημένου έζωτικισού, άρρηγμένος εις τή έπακρον και κατά τών ενέσιων όλίγων όμολητικώς. Όσίως τή άπίετινα τόν λόγον τήν ήρην έκείνην εφίθη εις τήν άνίχην να τω επαναλάβω δις τούληχτον τήν πρότίσιν μου φαντασθήτε δε ότι τετράκις ήνγκασθον να τω κόμω άνακταλισίωσαν όλοαήρου ζυψήσεως διά ν' άκούσω εις τό τέλος άπό τού στόματός του έν ζήρον γω ή έν άκαθός βίβλια: καθότι ο άπράγμαν ίκαίνος άνθρωπος βρονόμενος τάς συζητήσεις έπρόντιές πάντως να ήν με τήν ιδίαν σας. Θά έλιγες ότι εζ ή μάλλον έν άλλη σφίρα. Είς τό στόμα του πάντοτε ήμωσα κήνι μεθισμα ή κήνι κομμάτι μελοδρόμας: μεταρραμίνου εις μίαν γλώσσαν, ήτις δίν ήμωρούσες να έχη πλείονας τών δώδεκα λήζων και τούταν μοσοσυλλάδων. Τώ όντι ο άνθρώπος μου ήτο ίκαίνος ώς οές ψήλη θλον τώ Τριβατάφι συνδυάζων καταλλήλως τάς συλλαβές τρά λή τή ρί λή ρό πύ κώ πύ γιά ήχ! 'Έρχων λίκινω, ώς έλέπει: άλλα τί παραπάνω χρεάζεται σός παρακαλώ δι' ένσ άπράγμαν! Άλλως τι μεταρραμίνος ένίαντο άποσον έπιτυχες, ώστε και ο έδος . . . έδένκων άκούω ένυτών φλωνα.

Τήν ήμέραν εκείνην ή φύλη μου ελιεν αρχιολογικάς άποθίσεις.

— Χθές άνέγνωσκον, μου ειπε, μίαν μελίταν περί Β'χεντιών άργασιότηταν και οές όμολογώ ότι έδεικνύσα όλίγην έντροπήν άνεγνωστοσας ώς άγνωστα πράγματα, να όποια έρχων καθ' έκείτην ύπό τά βίβλιματά.

— Καταλεμύοντα, άρα, ύπελαβην ο εζάδελφός, ότι σκοπεύμεν να παιζώμεν σήμερον τούς περιηγητάς.

— Έρχομαι: ήρώπησας έκείνην.
— Και από πού αρχίζομεν;
— Άπό τά πλησιότατα. ήλιμ εις τό Έστα-φύριον.

Έάν τή σιδηροδρόμω ή φύλη μου έντός λεπτών τινον κατάρθωσα να μοι κόμω βραχυτάτην και άκριβή περιλήψιν, όσον ελιαν άναγνώρη παρ τό μέρος, προς ο διουθυώσιμα, ούτως ώστε όταν έφθάσωμεν, τό θέμα ήτο έξηνηλημειον τοπογραφικώς, ιστορικώς, άρχαιολογικώς και στρατηγικώς. Δίν θέλω όμως ν' άδικήσω και τόν άγαθόν εζάδελφον άποσκώπιαν τήν εύνητήτην κερλαγγικήν μελίαν του, μεθ' ής ήμε καταρθώσα να έπαλειβή έν τώ μετωπί θλον τού repertoire.

Οι φύλακες μας έδηγήσαν φλορησίως και μέσ παρίστων προδίκως πάλαν ύπερβαίαν. Ο εις μάλωσα εζ αύτων έλαβε φανόν και κρηνητή ήμάν κατευθυώμεν προς τό κήριον σημειόν τής περιεργίας μας δηλαδή προς τόν ήμιστον τετραγωνικόν κόρυον, όστις μόνος εκ τών δύο είν προσιτός. Η άνοδος τού κόρυου τούτου είναι ύψηλής και όμοιά. Έδωτηρήμεν δε έν αύτώ επί μέλα, όσον φρωτίζομεν ύπό τού άνεμοκού: φωτός τού ραουού και εζεταλώμεν λίθον προς λίθον τά ίσωτερικά αύτου τοιχίματα μετά σοδαράς αρχιολογικής έπιστάσεως.

Οι πόσον ήτο θλιπτική, άλλα και πόσον ένίπνοια σιασμών ή εύλόγιος κρή διατρέχουσα τούς σκοτεινούς ίκαίνους διαδρόμους και τώρα μίν μετρώσα τάς βαθμίδας τών κλιμακών τώμα δε άρπάσκω από τών χειρών του φύλακος τόν φανόν ένκ τόν περιφέρ ήδω κ' ίκαλ, άνοιγούσα έπιμετρώσω τούς όρχιους όφθαλμούς της και σταματώσα κήνωσε άποσον άποσοθή λεπτομέρειαν εινα, ήν έκραν άναγκαλον να μας μετωδώρη ο δόδηγός! Και όλοιον ήτοιγα τό μεκρόν σημειωματάριόν της και όλοιον έσημείωσα μέλα λείψιν, έν σχήμα ή ένκ άρθρον . . .

Άμα καθήλομεν ο δόδηγός μας έπρότεινε να έπιεκερθώμεν και τούς λοιπούς κόρυους.

— Έβρον τό κλεινάκιμα, ειπε, να ήν εύνημόνιος: θα σας άνατάμωρον διά τόν κόπον σας πάχοντες εις τά βίβλιματά σας πώλους τό πανόραμα τής πώλωας.

Ένοιείται ότι έπρόδρομοποιήθημεν όπως εμμεροφωδόμεν προς τήν προέλασιν τού δόδηγούμας.

Τρομαρά όμως πράγματα μας έπαρήμεν πρό τής παραλλήλου προς τό τείχος κλιμακος, ήτις άγει άνά τάς έπάλξεις.

Η κλειώνα—σός ελιον ήδη τό όνομά της; —ίστη ίκαλ άποτόμως. Έστράφην προς αύτήν. Η όθις της εις μεταβάλη χροίαν.
— Δίν θα θυνηθώ ν' άνεβώ, ειπε και ήρρήθη επί τίνος κιοκοράνου.

Η φωνή της ελιεν άπολωση τήν συνίθη διαφωγιάν της.

— Είδη έως κορυφαμένης ήρώπησας. Μήπως πάσχατε;

— Άκριβώς τό τελευταιον, ύπελαβην ο μελωμηνός εζάδελφός, όστις, έννοείται, δίν ειχε πάσχα μετρί τής στιγμής εκείνης ήζων διάφορα μελοδραματικά τεμάχια.

—Τι τρήχε τότε; ήρώπησα άνήσυχος. Θώλατε να έπιετρώσωμεν; Νά στείλω να ήρουν έν άμάξι;

— Όχι, άκριβή εκείνη μειδιώσα. Έπιστώσατε τόν κίμωνα;

— Μι ή όθις σας, δεσποινίς . . .

— Πιστεύσατέ με, φίλτατέ μου, άνερωήσων ο εζάδελφός, ότι πάσχα και πάσχα φοδρά.

— Έστω λοιπόν, ειπεν εκείνη. ήλιμω άπό... ύφροβίαν.

Τήν παρατήρησα άπορών και μη γνωρίζων ένω ύρελλον να γελώσω ή να τήν ειτέρω. Όμωσα άδοποτα εζήγησα τήν θείαν μας εις τόν ρυλακ διά να ελιγάρω τόν άγαθόν άνθρωπον εκ της άνωπώσεως, εις ήν και αύτός ειχε περιπέση, έρωτον συνίμα μήπως ύπήρχε και άλλο μέσον ν' άνίλθη τις επί τών κόρυων.

— Αύσωση, άπερίφη, ν' άνίλθητε άμείους τόν άριστερής τής εισόδου κόρυον: άλλα μόνον τούτον διά τούς λοιπούς πρέπει ν' άνίλθητε τήν κλιμακα ταύτην.

— Τι λέγατε; ήρώπησα στραφείς προς αύτήν. Άλλ' εκείνη ήτο ήξη επί ποδός. Ήσολυθήσασμεν τήν ύδην. Η ένδοξ ήνωπίθη ήτο ρωτική καθότι καταστραφέντων πρό πολλού τών έσωτερικών κόρυων τού κόρυου, αι θύραι τούτων ήλγυνται άρεστώνόρας εκ τού σχηματισθέντος ούτω ραγγίτου. Άνίλωμεν άποσυνόμενοι εις βόρας τής δεσποινίδος, ήτις έβανε σιωπασα και βλάπασα πάντοτε έμφορ της... Ο κίμωνάκι ήμωσα πρώτος ότε δι έβρισεν εις τά άνώτατα σημεία της κλιμακος έσταματήσας και φράττων τήν θείον εις τήν εζάδελφον τού ειπε σοδαράς,

— Δεσπονίς, είδατε τρόφιμα άναξία του θεσματος, το όποιο οδς περιμένει! 'Εάν θλίπτε να το άπολαύσετε άουσιούδως, κατ'εθέητα έμείς και θυσίαστα την ύφροσάν σας και άνέλθετε διά της άποσταφής αλλομας του τείχους. Τότε μόνον θα ίννοσητε την άξιαν του ώρατου τούτου παρονομαστος!

Τό όντι έλασι ει λέξεις αυται έξήλθον από το στόμα του. 'Ακοιτιέ ίσως: άλλά και ήγώ δίνι ήπια παρακάτω και ύπθεσα ότι αχτι έκτακτα έβλεπεν έκει επάνω ο άμυλτος έκινος διά να λυθή ώς έκ θεάματος; ή γλώσσά του. 'Οθισα λοιπόν όλγουν την Κλισούλη, έκινος δε την Γλαδίον από της χείρας και την έφερα εις τάς έπαλξεις του πόργου. Είχεν στήριξη τό βλέμμα μου επί του προσώπου της παριέρως * αναγύρωσιν επί αυτου την έντίστωσιν, ήν θέη τη έπορεύει τό μυθικό γοητευτικόν παύραμα της μυθόδου πάλωσ άνοφρόδων αντρών πρό των οφθαλμών της κληρί, άπαστράτων και μυστηριώδεις επί της κυανής όθίνος του ούραου.

— 'Α! ήτα επόμενον! Έστη έπαλκτος. Έκλινον την χρυσήν κεραλήν της πρός: τά όστω εν έκσθεσι, συνήσως τάς χείρας και άρρήεν από των τρυμνών χυλίων της έν

— 'Ω! . . .
 'Εκινον οδως άκίνητος παραθεομένη εις την έκλειουσινιά της χείρας πάντοτε συννημμένης. 'Ο κομής της έλιου καλλιτεχνικός πρός τά όπίου, τό πρόσωπόν της θαυμασώς χροματισμένον έδύχετο έπιλάτης την πνοήν της αύρας και τάς άκτικας του ήλιου, άτινας ίθώστων έπαλά έπαλά τά κατάρχμα μαλλιά της . . .

Και την ιδιούρουν. Και ήλπομένον τό περίε θέαμα άππορρομένον υπό της θέας λήψωσ των άδματινών διακρών της, άτινα μαγευτικώς έφρόντιον τους έκκληττους της κόρης οφθαλμούς.

Αφρως όμως φωνή πτηνού ήκούσθη έκαι πλησίον μας. 'Εκείνη ίσπραφή ώς ένσασκομένη Γαλάτεια και διακρινον εύδύ: φωλεάν χυλιδώνων έκτιμενών επί τινος θεού: υλλου άνοφρόδου επί του πόργου πρός τό ίσω τρυμνόν αυτού έζωρον.

— Τά κατάρχα τό ποικίλα! . . . ειπε: δίν έχουν χυλίο: άδμα!

'Ο Κίμων, συγκρατημένος, ήρχισα να φάη σχετικά κομμάτια, άλλά έκείνη τον έπέταξε:

— Σιωπή, Κίμων! δίν βλίπεις πώ: άνοησται ή μητέρα των;

Τρόφιμα ή χυλιδών έκείλωνε διά των πτερόγων της τούσ νοσούσ: και μας παρετήρι άκίνητος με βλέμμα, τό όποιο μόνον μία μητέρα θα ήδύκωτο να έξαγύση και τό όποιο έδει να ήμρανή τρώον και ίσασιν.

— 'Ελάτε να κατεθώμεν, ειπε τότε σιγά σιγά ώσπι βοβομμένη μη παραθή επί κλίον την χυλιδώνα και διηρθόθη πρός τό άνοημα της καθόδου;

— Θή κάρμην και ένα γόρον επί του τείχους; 'Ηρώτησα ότε κατήλθωμεν μέγχις αυτού. Βλίπεται ότι ο τόπος: ήνε άγώγιωτον ίπικλίνδωνσ κερ' όσον έπαντάξωθα.

'Αλλά έκείνη δίν ήκουσ. Τά συμπτώματα της κατηραμένης ύφροσίδας άπεράσισαν και πάλιν δυσευχώς και εξαλάρωσαν μαθή με πάς μηδράνας των άκουστικών της τρυμνών και όλον τό κυματόν της σύσταμα. 'Εστρεξα πηδύσα από δύο τάς βαβυλάδας και την ήκολούθησιν εισερχόμενιν εις την υπό του πόργου περιεχόμενον κεντρικόν γήμον.

— Θεί μου, τί ύψηλά ειπε βλέπουμε πρός τά άνω. 'Α! παρατηρήσατε έκεί επάνω τό θεοδράμι όπου είδομεν την φωλεάν!

'Εγώ ήβλομουν εν τώ μεταξύ τούσ όρφους τούσ όποιους άρριπε να έλιν έλλοτε ο πόργος ότε, φέρων τό βλέμμα πρός τό έδαφος, παρατήρησα μισρόν κτηνόν άπτορον ζώονταν νερόν άπριώς κάτω του θεοδραυλλου της φωλεάς των χυλιδώνων.

— 'Ηδω, είλας, θα ίσασιν από έκεί επάνω. 'Εκείνη τότε άρριπε σπαρταξάφρον έπιροάντιμα τό Γλαδίον εντός της παλάτης της και:

— Τά καμίνε! τό καμίνε! ειπε μετά λυγμών. Θή ιδουκίμασε να πατήη και ίσως . . .

Και τότε ο άδιόρθωτος μελομανής έφερα τραγυλάσ την κροστράν εν τη καρδίη του και έκείνων την δεξιάν πρός τον ούρανον ήρχισα να φάλλη 'Ελληνοστί-πλόν, τό πάλαιον ζώμα του έραστού της Αουαίας:

— 'Νου 'ντάσας 'ε τά ύψη . . .

'Εκείνη δε σπαρτασα άπειλητικώς πρός ήκεί ειπε:

— Βλίπεται λοιπόν εις τό ζώμα αυτό τά άποτελέματα της θέρμανσίδας!

'Ηγήδηπος

ΑΠΟ ΤΑΙΣ ΔΑΧΤΑΡΑΙΣ
 ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Γλυκόλα όντοίλας τό χυλίδ σου και πάλι, τό ζουμπολίμα μετά σου με τό οφάτια γάλα πληρημύσιν άν' έρωτα και 'ε τό έσθλό κεφάλι έξέλασιν πουπολύγυλον, όσον ενών μαγυλίμα.

Ήσαν τά πούθη, να κερά έλάρωνε τά νύθη, και 'ε τη μορφή σου τη γλυκιά μη άπορρη άγάθα όσον τό φως σου, την άβή, βαβέδ τά αϊθρία στήσι έδωκί χρυσερρήθην του κόνου τη γλωσσά.

Κι' όπως ή θύη 'ε' άπριλλο τό κλίον πανηγύρι; τήρη συνελ παντοφωρα θραμμένη άπ' από χροιά και μες κερσά της ζωής τη μαγιά σπέρη.

Έτσι και ο έναλλάμας 'ε την έρωσά, 'ε τη κούση όσον την άδύτητα θεσ, πο' 'ε τά παύραμα χρόμα άμύρον 'α' άδύτητα, 'ε την Οικουμένη άρριτη, Μηνυλινοί 1932.

Ίωάν. Κ. Ισραήλ.

ΔΙΟΔΙΑ ΤΕΡΑΤΑ

Radica και Diodica

'Η Radica και Diodica άποτελοσιν εν των διπλών έκείνων τεράτων, άτινα οι σωμάτοι των ίατρών δίν τολμύσιν να ήξηγησώνων κατηγορηματικώς.

'Εν Ερώση μας' έπίσμων στατιστικη γενύεται εν διπλόν τεράσ καθ' έθνοματά, πάντα τα σχεδόν άποθελουσα μικρόματά των γέννησιν των χρόνων λέγομεν σχεδόν, δίστι μόνον 12 των μέγρη τουδ γνωστών ήζωσαν μάλλον ή ήτεον μακροχρόνιως.

Πολλά ήξ αυτών εισι περιούμαα: ή πρώτη γνωστή περίπτωση εινε ή του Aubervilliers εν αφ πολυ ταύτη, ήτις κατά την εποχήν έκείνην ήτο μικρά κυματόλις, ίγενήθησεν τώ 1429 δύο ήτροπηγή παιδια ήνωμένη διά μερίδος τινός του στήθους και ήσασατα έδωμάδας τινάς μόνον.

Κατά τώ 1689 ο Kanig περιέγραφε τήρας άποτελοσόμενον έκ δύο κορασιών, Αικατερίνης και 'Ελισάβετ' έτερον δε τι παρατηρήθη τώ 1743 υπό του Berry, και εν έλλο υπό του Fanzago κατά τώ 1802 άπαντα τά τεράτα ταύτα ήζωσαν όλίγους μόνον μήνας.

Τώ 1827 ο Berry ίσπαμύσεσ έπιν περιούσιων δύο κορασιών γεννηθειών εις τάς θρακηνιάς 'Ισθίας τώ 1804 άτινας ήζων άκόμη κατά τό 1807. Ιατη λέει τις περίπτωσης, άνάλογος τη προρηθείση περιεγραφή υπό του Kusbach και φάσωμεν εις τούσ Σικαριούς έδαλώτας Chang και Eng παχυσκοίμας γνωστούς.

'Άλλαι περιπτώσεις ίσπαμύσθησαν υπό των Bahin, Aunuenhausen, του Burudet του Bugnion τώ 1839 και του Chapot Prevost τώ 1840, όστις κατόστασε γνωστούσ τάς Μαριανο-Ροζαλίαν. Πρό τινων δε μόλις έτών είχον κινήσει την περιέγεια του Παρισινού κώμου οι Rosa-Gosepha.

Πρό πολλού ίπιζητήσων 'α' άποχωρησάτι τά τεράτα ταύτα, ή δε πρώτη ήξηρήσιν άνάγεται εις τον 17ον αιώνα. 'Ο Kanig άπεχωρησε την Αικατερίνην 'Ελισάβετ τώ 1689, ή ήξηρήσιν ίπιτύχη κληρυσάτα τά δύο δι ταύτα κορσίντα ίζησαν, και οι εικόνες της έποχης έκείνης μάς διατήρησαν τά χαρακτηριστικά αυτών.

'Ο δεύτερα ήξηρήσιν έγένετο τώ 1866 υπό του Bóehm, επί των ίδιων αυτών θνηατέμων, Μαρίας 'Αδελάς. 'Η μιν Μαρία άπέθανε την αυτήν ήμέρα ή δε 'Αδελά την επόμενον. 'Εδίστα με τρησθή ή άπακτική γύρωσ, άνάλογος τη παρατηρήσει πρός τας εις Σιμά έδαλώτας, έτι έγένετο ή αύτοψία των Chang-Eng.

Τίλας τώ 1900 ο Chapot-Prevost περιούσιουσ τη ίατρική 'Ακαδημία ύπόμνημα πρό διπλό τινος τεράτος, Μαρίας-Ροζαλίνας δε άπεχώρησεν εν Βραζιλία: σήμερον τό Παρισινόν κοινόν ε πασχόλι η Radica και Diodica.

'Ο ήζωρος ήμών διδάσκαλος και φίλος Κος Doyen άπεγύμνασινάκιον πολυληθούσ άερατοπριου την Diodica της Radica: λαν εύγενώσμοι έπέτρεψον ο σπόρος μου διδάσκαλος να παρησά εις την ήξηρήσιν, τάς φόνους της όποιας μεταδύσθω σήμερον εις τούσ άναγύσιους της φίλης Βοσπορίδος. Τά κορσίντα ταύτα, τίλας όκεία ένών, ήναι λογιώτατα, ή Diodica, πρό πάντων εν αυτών ειτινε άσφαρος. 'Αρσφάρασι εισι προσβεβλημέναι υπό πνευμονικής ρεματιώσεως, ή Radica, και-

μένη δεξιόθεν της αδελφής αυτής έχει την κορυφή μόνον του άριστερου πνεύματος διηθημένη εκ φυλακίων, άλλ' ο έτερος των πνευμάτων είναι ένταλως καταβλημένος υπό του νοσοποίου προέ- έντος οχι μόνον οι πνεύματα αλλά και το περιτόμιον είνε επίσης προσβεβλημένον είνε λοιπόν λλαν πιθανόν ότι ο θάνατος των δύο αδελφών ίπικείται' πλην Πθωμεν εις τήν ίγγρησην.

Η έννοια ταύτης σαρωδής γέφυρα είχε δύο δεκα έκατοστήμετρα ύψους ίπι πίνετε μήκους μεταξυ των δύο άπόρων, και τίτσαρα έκατοστόμετρα πάχους. Η σαρωδής αύτη γέφυρα εφίσταται ίπι του κοιλιακού τοιχώματος, από του ύψηλου μέχρι του κατωτέρου μέρους του στέφρου, περικυλισθείσα επί του δόρυματος και ένούτου. Ιεκολλησθητικώς μετά του τών δύο παιδιών. Μετά της ψυχραμίας, ήν ούδεις άμνησθητέ τω κ. Doyen, ένίμηνι εύτος το δόρυμα της έμπροστίας όφως της σαρωδής γέφυρας, από του ένός άκρου μέχρι του έτέρου, άναχωρών άκαλούθως από του ύψηλου, όστις έναιος άνοίγει τόν όρμηθον άγωνήν τόν ιδρύοντα συγκοινωνία μεταξύ των δύο πνευμάτων. Ο έναιος ούτος όμφαλός ένδεικνύει έν ότι εις μόνον πλάκος ύπάρχει και εις μόνος ο όμφαλός λώρος δι' άμρότερα τά παιδιά. Μεγάλη ταμία παρουσιάζεται ίεχωματιμενία από των όμφαλικών φλεβών, ατίνες φέρονται από των όμφαλούς εις τά δύο ήπατα. Η ταμία άνυφύεται τή βοηθεία άμυλιας ίγκυρίδος. Είς τών βοηθών γίνεται δύο έτεροκλωστής περί της ταίνας ταύτης, ήτις άκόλουθως τίμενται μεταξύ των δύο ίπιδεμάτων.

Άμείους ακούθεν και προς τά όπισθεν εφίσταται ή ηπατική γέφυρα. Τά δύο ήπατα είσι συγχωμημένα. Γνωσίδιον δι' τι ίστω του ήπατος 8 έκατοστήμετρα ύψους ίπι δύο πάχους, ίκτείνετα από του ήπατος της Radica μέχρι του της Diodica. Μετ' άκρας προσφάξεως, τó ίστώδες τοσο ήπατιδών γλωσσίδιον δένεται και διαιρείται.

Άνωθεν της έννοσης τα δύο ήπατα γλωσσίδως εφίκοιται γνήθρος δύο έκατοστήμετρα την διάμετρον, ίκτείνονται από του άνωτέρου μέρους του στέφρου της μιάς μέχρι του αυτού σημείου του στέφρου της έτέρας. Πολυμήρηκα άγγελα δένονται

και τίλος το δόρυμα της όπισθιας χώρας της σαρωδούς γέφυρας διαιρείται διά ψιλίδος.

Τά παιδιά άποχωρίζονται, και τοποθετούνται ίπι δύο τριπέζων. Η ίγγρησις διήκμασε δώδεκα λεπτά της ώρας τά ύπεκείμενα μεις άπέβαλον δύο κοιλίερα αίματος.

Ο κ. Doyen άπαλήθη κατόπι της συγκαλλήσεως τών εις τήν κοιλίαν των παιδιών γίνοντων όπών. Έξ βαθύ ίπιδόσον συγκαλλήσεως γίνονταν διά μετακόλλησιν συνειών τούς μαλακούς και ύποερμαίους ίστούς, έταρον δι' κατ' έμπρόσκειαν ίπιδόσον προσκαλλήσεως προσπαλάξ, τά δύο χείλα του δόρυματος.

Επιπθ δι συμβαίνει συχνά ή πληγή του κοιλιακού τοιχώματος ν' άποτιλείται ίμφοδίον προς τελικήν θρασελίαν, ό κ. Doyen έθεσιν εις τó άνωτέρον μέρος της πληγής ίπιδόμιον ίσπειροσποιημένον, έν είδι εσμήνης προωρισμένον τά φέρει παρά τή έξω όργή, άτινα ήλποσεν τά διυθροθώσιν εις της περιτοναϊκής ίκταφείας. Ο διάφορα γρόντα της ίγγρησιως ίκλήθονσιν υπό του κινηματογράφου ούτως οι ίστροί των μελλόντων αίωνων θά όσιν εύχρηστισμέναι μαθησθησιν πθ: άπαχωρίζοντα οι ίσροίπαγες κατά τόν 20όν αιώνα.

Ο τρόπος της παραγής τοιαύτης διαστρωφής της άκρωτός: δύο ύπάρχειν είνε ουσική γνησις διν δυνάμεια τά ίπικλησθησέν έντεχθα ότι ή γνή ίεπιπλήρη από παρομοίου τέχους, του φαινομένου όντος απανώ.

Τό γονιμοποιηθών ών άκρωτόςσεται, όγκωται και οι κτρικες αυτών πρόκειαι μεταπαρρθόνται εις μικρούς έπομοιωμεισούς κόκκους, οστινες τάματα θά κατασθώσιν κύτταρα, ίμβρυακά κύτταρα, ή άν θά παραχθώσιν πάντες οι ίστροί, πάντα τά όργανα του ήμβρύου. Τά κύτταρα ταύτα πολλαπλασιάζονται, γονιμοποιούνται, υπό θνημεως τούτον θαυμασίως όσων και μυστηριώδους ής όρσπον ώστε τά σχηματίζωσιν τά άποτιλόδοντα τό άνθρωπίνον σωμα διάφορα όργανα.

Κανών γενικός: έν μόνον όσον ύπάρχει παρά τή γυναικι, άλλά δέν συμβαίνει το αυτό, παρά ταις θηλείαις των λοιπών μαστοφόρων.

Κατ' άνωμαλίαν δύο ή πλείονα ώξ δόνονται

νά γονιμοποιηθώσιν ταυτοχρόνως τά σπέρματα άναπτύσσονται παράλληλως' εις τούτων έπεικει δέν δύνανται να παραχθώσιν, άπό ή πλείονα διδμακ, έντελής άλλήλων άδικαιοησθησών.

Αί τερατολογικαι λοιπών αύται περιπτώσεις, ατίνες συντελούν εις τήν γίνουσιν των έμβρυων, όσον τά ίεγγυθώσιν ώς: ή τας συγχωμησείας δύο γόνων, συγχωμεισείας κατά τό μάλλον ή ήττον τελείας, ής τις προφραται και ή σύσφρασις, κατά τό μάλλον ή ήττον έκτεταμένην δύο ήμβρυών.

Η δι συγχωμεισείας αύτη δύνανται τά ή κλειροστέρα και έν τοιαύτη περιπτώσει τά έν των ήμβρυων άναπτύσσεται τελείως, ένθ τό έτερον ίσθδοι κατά μέρος έν τώ πρώθω. Ο Ambroise Paire άναφεί: έτακτων περιπτωσιν άνθρως ζώοντος έν Valance τώ 1530 και έκ του στήθους του άπώου έβλεπε τά ίεζήρηται ή λώρως και οι κνέμα τά ζώοντα ήλιθροσ τοο.

Η του ένός σπέρματος έν τή ίετέρω είσδοσις δύνανται τά ή έλλοκληματικά. Ο Velpeau άναφεί μεσά τών ίγγρησών παρατηρησιν ότι ίπρόκειτο περί παιδός, ούτινος ή άνάπτυξις είχεν άναρχατισθθ.

Έκασπών έννοτα και παρ' αύταις ταις παρθώσιν δευκαείκοσις άκταίς της φύδατας, ατίνες ίγκαλιωσιν τήρας, όδόνται, μακρά όδόντα, προφραμεία ήξ ίγλασλεισπέρου σπέρματος, ούτινος τινά μόνον των κυττάρων άναπτύθοντα παρήγαγον τά προειδοντα ταύτα.

Πορτίδοι Η. Διδάρας άδουθνητής του εΓαλανού Πρώην βοηθός των Καθηγητών Guyon και Puzzi

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ

(Δίλημμα)

Έν τή άρχαίς πδαι της Τουλουζής ύπάρχει ίκαλυσία, ήτις, κειτό δέν είναι άρχαία όσον ή Ιθία πδαις, ούχ ήττον ίλαχι άρχαίστερα πολλών άλλων κατασκευασμένων μητροπολιτικών ίκαλυσίων, δίστι ήθμιλωθ ή υπό τής Ρανσγίλδης, βασιλείας των Γόνθων, της ίπικλησθείας δύο ή τριών

Ρωμίων Ραδακια ήξ τή ερεμβρόντιος, ώς άφρασημένης: πολύ εις τά λουραξ. Έν τώ κέντρο του ναού ο έναιοςίως παρατηρεί μέγαν στρογγύλον λίθον, ίπι του όπου είναι προσκεκολλημένως σιδρούς κείκος. Άν τις άνυφύση δι' αύτό τον λίθον, ούδην ελάθας: θά έβη ύμ' αύτην, δίστι σείστος μόνος βρού ύπαρχει έν τώ ύπογείω άν δωμας ζήτηρη πληρορησεί έν των άρχαίων της συνιστάς ακτοίκων, ελάθως δύνανται τά μάθη περίερον συμβάδ, ίεπερ ουσίδη έν τώ ύπογείω ίεσίνω.

Κατά τό 1770—ότε ή Γαλλία ήτο είνιστι διηρημένη εις ίερχείας και τά κοινωβόλια σενείριζον έν ταις πρωτονοσείας των όπαιχών, ήμάρχει κατά ίκαλίων κορυφή και φρακτάρα και ίμωνομησών ύπεσθηθώμενοι υπό όλοκληρον του λαού, — ύπάρχειν άξιοσθαταός τις άνήρ έν τώ κοινωβούλιω της Τουλουζής ίκατόμιμος δίκ τήν ίελασίως της ούχίγους του, κελλόντης, την εύρύλαξ, και τά λοιπά αύτης προσηφρατα, είσός μεις μόνως άδουκείας, της μεγάλης δελ. ήγάπης αύτης προς τούς: ίχθός. Αί αύτων έτέρησιν των ήμάρων και αυτοί ύπάρχειν δύο ύπαρόν της έν κειρω της νυκτός. Η μεγάλη αύτων κατασάλωσις και ο προς αύτούς έρως της τήν κατώτερον περιήρησιν, όσων και οι επινθηροβόλοντες όρθωλαί, ή χείρας και οι μαρούς: τό έταρον του κόλαρος πλάσματος αύτης ίπι του έλεβοστρούτου πρόσώπου.

Ητο εις των πρώτων ίκαίνων, ατίνες ζητούσι: νάγκωπώντα ή γάγκωπών' ίπρωτα ήν ήγάπη και ήγάπα τούς ίχθός. Ο σίχλός της ήρατος αύτης άπό γε ολιγώτερον έναιεν της μοναδικής ταύτης όρμείας της: τούσταντων, τούτο ύπάρχει άφραμή κού προς άλλήλους έισμοσ. Ο μόνος της φιλοδοξείας αύτου σκοπός ήτο ή ίκαλυσίως της ίπυθμείας της: και ήκαίλας αύτο ή προσπήβιας συνεκκεντροσντο έν τή προμείας προς παροχην μεγάλης ποσότητος του τοσοσθεν άγνωστού αύτης φρητύου. Πλην τό τοιοσθό δέν ήτο ύσείσις εύκόλος. Καθ' ήμάρην ιδιαιτέρος άπισταλόμενος άπεφρασέτο και ίπότεροσν ήξ των άκτών της Μεσογείας και της Άδριατικής: μετά τών ίκλεκτοτέρων ίχθών.

Ημάρες τινας μετά τό Πόσθω ή ούμβουλος άκτινοβόλιον υπό χείρας είσάθων έν τώ δωματίω

της συζύγου του εφάρ' επί δεκαο γιννασιου και λαμπρόν κυριον, εν ηγεμονια ιδίε χειρί ο πριεσβος του La cour des Aides de Montauban εν Βοσποριε και εν Ιερμπε δώρον εν τω κυρίε μετά των προσφώνων αυτού. Χωρίς είν' υ' αποσφαγγίε της έπιστελής έρριαν αυτήν εις τήν Βουλάνην της καί διέταξε να μεγαλειώθ' ο κυριος πάρουσα. Η παράδοσις άναφέρει ότι ο ιχθύς ήτο γλυκώτατος, ή δέ κυρία του συμβουλίου εις τήν λαμπρότητα της άποσπινγίσε εις άσφυζίας άπειβωσε. Μεγάλοι, ώς ειπέτε, ούηρξεν οι θρησκι του συζύγου της, όστις προσκαλεσόμενος πάρουστα των χειροφών και τόν βασιλικόν καθηγητήν της Ιατρικής έζητε βοθησαν. Αμφοτέρω οι μεγάλοι ουτοι άνδρες άμα θέσαντες τόν σφραγίν αυτής ε-εισαν τήν άντακιν των και διελέξαν ότι τόν νεκρά ώς ή πέτρα. Προς τούτους όπως καθευ-χόμενοι αυτών προφίσιον, εν ουσκατίνας, υ' ά-νατάμους τού νεκρούς μετά τών λαμπρών αυ-τών έδωκεστων και κοσμημάτων έπαρτίως ή κυρία ένταφισμένη πλήρης χρυσών και άβαρμινίων κοσμημάτων.

Οι ύστερασι άπέβηον όπως άδούσι τόν τελευ-τατον άσπαρμον εις τήν νεκράν, ήτις έκειτο εν φρικώδεις καταστάσει. Άπαντες ήθρουνου γουρβ, πρό πάντων ής ή θερμανίσι αυτης και ο οι-κονόμος, ο μόνων ίθρουνου άλλά και έβρωχάντο. Μετά έπτά ώρας, καθ' ήν στιγμήν τόν ύφολό-γιον τού άγίου Άντωνίου έσήμενε χό μεσούν-κτιον, ο οικονομός και ή θερμανίσι εσφραγγισ-την εκκλησιον περιεκαλυμμένοι και κρατούντες φανόν άναμφοδύσως τή μελη αυτών έστρωμον από τού φόδου ή όρα, ή εσφορής της τού τόπου, τή φρικώδεις σκότος έπροξίνων αυτους τρομεράν έν-τύπωσιν. Βοταμάρησαν επί τού χείλους τού ύπό-γειου, ή δέ θερμανίσι ήτο κατά γής τόν φανόν και μετά τρεπόςτης φωτις ειπε :

— Τώρα πρόξειον να τερήσες τήν ύσχε-σιν σου.

— Μά τήν πλιντιν μου, θά φυλάξω αυτήν ό-πέταν πλουτήσω, θά σι νεμρσθώ.

— Όμοίωσθι λοιπόν.

— Τή, τούς; ήρώτησεν ο οικονομός εν προφα-νι στεναχυρίε.

— Να! έρκαθεσι επί τού μέρους τούτου.

Ο άνήρ έρκαθεθ, άνώφωσαν τών λίθων και εισ-ήλθον εν τή ύπογείφ. Ο άνήρ ήτο πατισυκαμίτος και βαρσι: μία κυκτερσι πετάξασα όλίγη δειν ά-κίσιθωσιν τόν φανόν και ήτοις άκρότος τών πε-ρβύμων της εν τή κινώ το: θδλου, ενή οι δύο άρπαγες προσπέθων να έβρουν τήν νεκράν. Τά φε-μετρα τόν νίωλ και πών γρόντων, τών περβύμων και τών συζύγων, τών άνδρων στρατιώτων, οι-τινες έπισον εις τή: μέγας και τών Ιερών, οιςτινες άπειθαν προσυχόμενοι, άποσσι ο παραφώδεις της μεγάλης ειδωγίσις τού La Calonne. Έν μωφω τών νεώτερων, τών λαμπρότων και τών πολυτελειών έστρωσιν της και εν τρώμ ήρξασο έφ' έκτου γήν τή φέρητρον της φιλοχόρας κυ-ριας τών άσθών αυτών ήρξάγουν, οιςτινες τήν παρηκολούθησαν μέχρι της τελευτασι αυτης κα-τοικίσις.

Άπετόλησεν υ' άπερίσσει τού κάλυμμα, έρ-μήσαν τού πτώε επί. τού έδάρου, άρρήσαν δ-λουσ αυτού τού: πολυτέμεις: στολισμοί: τή δε-κατίλιε ε τών δαλτώων, τή εντίσιε ε τών ώ-τιών, τής: χρυσού: εν τών ενδύματων και έν-του πλάτα ταύτα εντίς σακίου.

— Άς άπέβωμεν ή τίσι τότε υ' οικονομός.

— Πρόσμι προς στιγμήν, άπίντησεν ή θερ-μανίσι: πρόξει να τή άναποδύσθω δει μοι έκαμιν εν τή ζωή και ταύτα λέγουσας ήρξασο τήν κυ-ριας της εν τής κόμης και τήν ήρρασιε κατά πρόσκαπιν αρρώδω.

— Ίδού, λάβε τας ή ειπεν αυτή.

Τό παράδειγμα της θερμανίσις διηγείσεν εις τήν μιν/μην τού οικονομού τας περιλάθους τε-λαυματίσις και τας περά τή κυριας τών έπιδαφ-δαφλουθειςσιν αυτψ ήρδωσιν έλλοτα ύβρει, όπό-ταν μέλλισια δειν τή έπρομπίθων άρκατού: ιχ-θύς, όστε και αυτός τρέδωκε βίβη επί τού τρα-χίλου κτύπημα. Μετά φρίκας και έκπλήξισ: ή-κουσαν τότε άμφοτέρω βαθίν γογγυσμόν προε-χόμενον εις τού πετώματος: ή θερμανίσι έρριψα

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΕΣ

Τήν άνάμνησιν προσημύνη και τας ελευθεριε ά-δής πολυαμφοδύσως φιλαν: άπέβηον εις τή άποσπιν-σιν αυτών έπαρτίσις εις Σαλαμινάσους Μητροπολιτ: Κα-ιστριε α. Γερβόσις και Αρμας α. Χρυσόστας, ός δέ τούστας συματίσις και σφασμόν παρβέβησιν καί ήτις κούσσις, άποκλήθισαι κρήματ δός τών μέλλων διασπαρμένω: προσκοπήσιν της συνήθου Έκκλησιε. Είς τούς Σπασμωστούσους τούστας έρρά-φως, οιςτινες πάλι έσφοχαστι οι ήρω τόν θρόνον, εις ός έβελαν αυτού: ο ήθος κήρος, έμυχόμενως: έπίσης εδ-όβησαν και άντακιν τών γενικώ: έπιβών και της προσω-πικήσιν αυτών έβίσε τήν πρακτικήν εσφορμήσαν.

ΟΙ ΚΑΙ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εσθώησ ότι τόν έννοή τίλοσ χρηματίων και ά-καρτίων εις τήν παρβαμωγία βελών, τού όσούσ ή γρητίσι άνακατίσις άνακατόγησ ήη δά στίων των πατιστων και κομιστήσων. Η γνωστή έπι-κλήσι της λογίσι δεσποσίσις Άγλαίσις Α. Πρεβέσιω-του κατατίσως αυτψ γλαρμόν, σαρς και ελπίσων και δά τή νεαρότασι κορμιά εδ και ήδ πεισαν πείσις τέλεισι οικοδίασασιν, κλουτίσι και πολυτέμω άποπή-ματος πεισαν βελωθήσιν.

Εδρίσασαι εν τή Γραφή της υβσοπαρβόσιν. Πεισα στήσις άποσύντίσις προς τόν Κόρον Έμμαν. Ταβανήσιν.

Τό κούθι άναγαλλόμωσιν έστρωσ τ. α. Σπανωθ ήλιν έσφαρβόν ός εν τού θέματος αυτψ, εν άμφοδύ-λοισ εν δέ εις άνατάμεις γεγρημώσων, άνατάμεις έις νέ το ύσμενε όπως έστρωμε κλιόσις.

ΕΣΘΕΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΗΤΑΙ Κ. Π. ΣΠΑΝΟΥΑ Η ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ (ΜΑΚΕΔΟΝ Ο Γ')

ΕΛΛΗΝΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ ΜΕΤΕΙΣΤΟΥ ΕΝΩΜΕΦΕΡΟΝΤΟΣ ΜΕ 26 τυπογραφική φύλλα εις 8vo (σολ. 410) Περιεχόμενα.

Καρ. Α. Πρώτη πατριωτική Ένωσις τού Γ' (1878 — 1884). Καρ. Β'. Ακαθόρτησ από τού θρόνου. Καρ. γ'. Φέσις τού Ένωκαμινισμ και φυζιολογία αυτψ. Καρ. δ'. Τά από 18 Μαρτίου 1901 — 25 Μαΐου 1901. Καρ. ε. Δύδεια έν εν Άθην. Καρ. στ'. Πέντε Έμάρ-ται. Καρ. ζ'. Ανάφωσις και όμολογίσις. Καρ. ή. Ένωσις ή δ Γ' (Έθνογραφία). Έπιλογοσ.

Με 150 εικόνες άρίστης τέχνης εν τών ενκαμίσων εν Λαφίσι καταποημένωσιν ΣΒΑΤΕΡ και ΓΚΙΖΕΚΕΡ.

τόν φανόν και εν έρηψ ήθραλομό άνήθησαν τήν κλίμακα, εν άγωνίε δέ τρώμω ήβλήθον τού ναού. Τά κτυπήματα ήγίνοντο έσφορική, όπως τή εν τή φέρμησ: τή: κυρία: όπυτων τού ιχθύος διαλοθίσις και αυτψ βρωδισ: άνακλήσιν εν τού ληθέρω τ.π. Όπυταν ήρριψε τού έλάμμα επί τή ύπογείφ, επί τών φέρητρον και τών άτάκτων αυτψ: ένδύμα-των φωτισόμενων άπυδύσ: υπό της λυχνίσις τής σφραγίδων, ελκωθόμεσας και μέλις μετά τριε ώ-ρας ήθνησθη να ήγκαταλείψη τήν σπηνην τού τρώμου. Εύρη τας πύλας της έκκλησιεσ ήμφωμί-μα: ή υός ήτο λαμπρά και σεληνωστίσις, οι δύο κιναι, αυδής δέ κρότος άντήχη άλλος ή τού φολακος ή κρούτή:

Απροσέχασθη άπέρ τών ψυχών των νεοκα-μινάρ.

Όστος άπατήσας τήν κυρίαν έλεποθήσασιν εις τρώμω εν τούστας έκείνη έβρσθεν εις τήν οικίαν της, ή έβρσθεν τήν θύραν, ή δέ θερμανίσι προ-κήψασ εις τού παρβέρου άνιγνώρισε αυτήν εις τών λευκών ενδύματων της και εν τρώμ ήρξασο κρήςουσι: Κυρία, κυρία! Διότερος κρότος Ισχυρό-τερος τού πρώτου ήκούσθη, και ο οικονομός κα-ταβέσ και άνοικας τήν θύραν, άνέμαρξε: Κυρία! και ελπιωθόμενος ο σόμβουλος ήγκατέλειψε τόν κούσιν του, ένθα έβη τήν κούτα προσήυητο και έκλιμα άναρηγρότος, όπως μάθω τού στίων της παραχί. Εισήλθον εν τή αίθούση, ένθα έ-στασε ή σόχρησιν αυτψ ώρξασ και πελινθή άλ-θούς, άλλά ζώσασ και όγχις.

Ο άναγνώστη: άς φαντασθή τήν χερών και ή γαλλισίσις της άπροσδοκήτου ταύτης συν-αντήσασ! Ο οικονομός και ή θερμανίσι ώμο-λόγησαν τού ήγλημά και άλλ' έπειδή ύπήλθαν οι ατιεσι της σωτηριεσ της, έσύγχωρήθασιν.

Από τής ήμέρας όμως εκείνης μέχρι τού θανάτου εν έραγέ ποτε ιχθύς και εξ μήνας μετά τόν ένταφισμόν της: εκείνου έτακιν έφωρον τέκνον, έπερ εδραπίσθη εν τή εκκλησιε τού Άγ. Άντων-ίου εν Αουδάρρ.

Έν Κωνσταντοπόλει τή 7 Μαΐου 1902.

Πέτρος Τράντος προκήρ

